

PAȘI PRINTRE GÂNDURI

Hortensia Boroniceanu

**Afară fulgere incandescente tăiau cerul
plumburiu, cutremurându-i temelia cu tunete, ce
pentru o clipă îmi tăiau respirația.**

Norii speriați scăpau găleți întregi de apă.

**Pământul își zgribulea pielea, barând pe
cât putea biciul nemilos al stropilor ce-l invadau.
Stropi reci, stropi mari, stropi de ploaie furioasă.**

**Ședeam în pat, lăsându-mă în voia
amintirilor, bucuroasă că în sfârșit de această
dată, timpul era părtaș cu mine.**

**Așa-i, le alungam cândva, nu aveam timp
de ele. Acum însă, timpul, scăpat de sub
presiunea grijilor se rarefiase, permițându-mi
această plăcere.**

**Plăcere! Plăcere zic eu? Ce am oferit în
schimbul ei? Ce?**

- Tinerețea, m-a săgetat imediat un gând,
amintindu-mi că mâncam din anii
pensiei.**
- Am îmbătrânit, deci! Am conchis
repezit.**
- A,...nu, n-ai îmbătrânit, m-a consolat
imediat gândul, încercând a-mi
diminua dezamăgirea.**

- Oare!? I-a să văd
 Și mă puse cornutul,..altfel nu am cum să-i spun,
 să mă îndrept țănoșă spre oglindă.

- Au! Eu sunt! Sunt eu? Doamne,
 cine ești femeie? Cine ești tu? Și,....

Ce mă privești așa mirată
 Din a oglinzii față?
 Ce vrei să spui?
 Că eu, sunt tu?
 Sunt cea adevărată?

Nu vreau să cred
 Nu-i de crezut
 Asemenea schimbare.
 Tristețea din privirea ta
 Mă sperie, mă doare!

Hai spune-mi, cine a distrus
 Sclipirea tinereții?
 Și frăgezimea mi-a schimbat
 Cu haina bătrâneții?

Ești mută! Nu știi să vorbești!
 Stai țeapănă și dură
 Insinuând să răsfoiesc
 Anii din bățatură?

Să stau pe prispa gândului
 Să-mi răscolesc simțirea
 Să pritocesc clipă cu clipă
 Să-ți înțeleg privirea?

.....
 Taci?!.....

Și dacă-n fine o –nțeleg
 Pun întrebări deșarte,
 Ce ține curgerea pe loc
 Și mersul mai departe?

.....
 Da!.....

Așa mă-ndemni,
 Așa-m să fac.
 M-așez pe cugetare
 Și poate n-am să mai regret
 Nimicuri trecătoare.

Doamne, Doamne, când am îmbătrânit
 așa? Unde a rămas chipul acela drăgălaș? Unde-i
 zâmbetul nevinovat? Unde-i sclipirea șugubeață
 din ochi? Unde? Când a început erodarea? Când
 s-au adunat ridurile? Când?

- Când?...Poate,... poate atunci cândva,
 poate de atunci,...mi-a sugerat gândul.

- Atunci,.....cândva,... zici.
- Da. Deschide cămara cu amintiri. Nu asta vroiai? Sânt acolo și bune și rele.
- Zici tu?
- Zic

Am pis ștamp..la, mi-am auzit inversiunea literelor și-am înlemnit.

Doi ochi exagerați de mici, nasturi negrii, plutind haotic prin laptele ajurat de gene scurte, întunecate, s-au ridicat leneși asupra-mi.

Se chinuiau din răspuțeri să-și strunească lunecușul incoerent al direcției, încercând astfel cu tot dinadinsul să-și exprime părerea.

- Nu-i nimic, se mai întâmplă, spuneau ei.

Priveam și nu credeam. Nasul ușor coroiat își prelungea nările lamelate, până peste linia concavă a unor buze desenate în fir purpuriu. Barba ascuțită, ieșea la atac.

Doamne, unde-s mustățile!? Mă înghiontea un gând năstrușnic. Și coada? Coada unde-i? A continuat el, văzându-se în fața acestei bizarerii a naturii, ce semăna mai mult a drac, decât a om.

Discret, privirea mi s-a furișat cercetătoare pe după scaun, doar, doar va zări un crâmpei cât de mic din coada făpturii. Nimic însă.

Stranie, stranie combinație omenească, mi-am

zis, vizibil impresionată.

- La loc pe scaun, am auzit o voce plăcută de bariton și nu te mai holba așa la mine, de parcă a-i fi văzut pe dracul. Se mai întâmplă, se mai întâmplă să greșească omul. De vină-i emoția sau poate înfățișarea mea. Câți ani ai?
- 17.
- Și.....de ce nu ești la școală?
- Am renunțat.
- Bravo ție. Bine, bine, liniștește-te, nu te justifică. E inutil.
- L-a ce liceu ai învățat?
- Liceul de fete,....
- Bun, bun liceu, foarte bun.
- Da. Am intrat pe bază de medie. Au fost doar trei clase în acel liceu. Alte,..
- Bine, oprește-te,...ți-am scris pe cerere
*De acord * Am un post liber l-a
Serviciul contabilitate - Calcul de salarii.
- Vă,.....
- Stai, stai, nu te grăbi. E și o condiție. Îți urmezi liceul la seral sau fără frecvență. Tu alegi. Voi ține legătura cu secretara liceului. Ai înțeles? Nu-mi faci probleme.
- Nu.
- Luni la ora 7 dimineața, te prezinți la

serviciu.

- **Da.**
- **Du-te acum, am de lucru.**

Am ieșit. Picioarele îmi tremurau, mâinile îmi tremurau, tot corpul îmi tremura. Eram total zăpăcită. Nu știam ce să fac. Să mă bucur mai întâi pentru faptul că în sfârșit am găsit un loc de muncă sau să accept ca pe o minune dumnezeiască împletirea aceea dintre corp și suflet al omului acela, ce în câteva cuvinte îmi trasase linia viitorului.

Dar vocea,....ce voce avea! Când a deschis gura, parcă aveam în fața mea un înger, nu un drac. Chipul lui, acel chip urât, nu mai exista.

Când mă gândesc câte refuzuri și câte insinuări impertinente am suportat până să ajung la el, la acest suflet divin ce locuia într-un corp, ce te pufnea râsul la prima vedere. Ori cum, indiferent cum arăta, așa om, nu găsești pe toate cărările.

Din gând în gând din pas în pas am ajuns în fața porții mele.

- **Sărut mâna, mamă. Am găsit de lucru.**
- **Unde?**
- **L-a Uzina 23 August.**

- **Da!,...ce ai vrut, ai găsit.**
 - **Ce era să fac? Spune și tu?**
 - **Să fi mers la școală.**
 - **Da!....nu tu pachetul, nu tu uniformă. M-am săturat să port îmbrăcăminte de împrumut. Noroc cu prietena lui nenea.**
 - **Suferea-i puțin dar avea-i liceu.**
 - **Și așa, o să am.**
 - **Cum?**
 - **M-a angajat cu această condiție.**
 - **Adică?**
 - **Să continui liceul la seral sau fără frecvență.**
 - **Serios!**
 - **Da.**
 - **Om de omenie, mamă. Ai întâlnit în sfârșit, un om de omenie. Are copii?**
 - **E, asta-i bună! De unde să știu!**
 - **Are sigur.**
 - **Poate.**

Ce fericire a fost atunci pe mine, ce mulțumită eram. Se pulverizase cât a-i zice pește fostele colege de clasă. Colege îmbrăcate în bluze albe ca neaua, brodate manual și fuste din cea mai fină stofă. Cu pantofi din piele și toculeț cui, ciorapi transparenți cu dungă și talon la spate.

Se pulverizase și sentimentul meu de inferioritate față de situația lor materială, situație pe care ele o accentuau printr-un comportament arogant, compătimator.

Mă priveau ironic și-mi arătau clar unde îmi este locul.

Învățam bine dar sentimentul de excomunicare a fost mai puternic. M-am retras, nu i-am făcut față.

Pe parcursul vieții, aceste sentimente ce-mi brăzdau trupul și sufletul, sentimente ce se amplificau peste muchia realului uneori, alunecând deseori spre partea negativă, m-au făcut să pierd multe oportunități.

Felul meu de a fi, mă dușmănea. Mă stopa când mi-era lumea mai dragă.

Emoția îmi sugruma coardele vocale. Gândeam mult, dar nu reușeam să redau verbal nici jumătate.

Existau în mine talente ascunse, văzute clar de cei din jur. Ei bine, nu au putut fi exploatate în favoarea mea, cu toate insistențele lor, cu toată intervenția lor concretă.

Unul singur de care am profitat a fost curajul. Curajul de a da la spate neîmplinirile, nerealizările momentane. Dârzenia de a continua ce moștenisem de la tata. El, zicea mereu: nu zăbovi, nu regreta. Nu se poate, foarte bine,

mergi mai departe. Timpul nu stă în loc pentru tine. Nu îl poți opri. Învăță din greșeli și la drum,..

Apoi, am intrat în greul vieții. Am intrat în zburătorile roții de moară. Iar rotirea lor, nu prea ținea cont de mine. Cine eram eu, pentru a fi ocrotită? Un nimeni.

Impactul cu adevărata viață, impactul cu oamenii, cu felul lor diferit de a fi, a acționa, a reacționa, compara tiv cu al meu, mă dezarma. Eram naivă, eram răcușorul credul, sentimental, prostuț de-a binelea câte o dată. Credeam în puritatea gândului și a faptei. După mine, toți erau buni, erau sinceri.

E,...câtă păcăleală am primit, câtă descumpănire.

Greu mi-a fost. De multe ori simțeam cum dezamăgirea îmi sleia trupul și sufletul. Simțeam cum o dulce delăsare mă atrăgea viclean în mrejele ei. Mă scurgeam, mă scurgeam,... vroiam să dorm, să dorm, să iau o pauză scurtă de la viață. Una scurtă,.. să mă pot limpezi, să mă pot adapta, să pot accepta concretul existent nu cel pe care mi-l închipuiam eu.

Dar timp pentru pauze, nu exista. Nu aveam voie să iau așa ceva. Nu, nu. Eram fata tatii, fata părinților mei. Ei nu cedau, treceau mereu podurile ori cât de periculoase erau. Și slavă domnului, copil fiind, odată cu ei, le treceam și eu. Strângând din dinți, dar le treceam. Așa că,... fruntea sus. Șterge-i sudoarea, îndreaptă trupul și hai.

Hai, hai. Dar tot trebuia să mă răcoresc puțin. Să caut un vinovat. Unul care să poarte responsabilitatea zilei, orei, minutului în care m-am născut. Unul la care trebuia să țip, să-mi vărs nervii.

Deci,...mă încruntam și arătam cu degetul spre cer. Da. El este vinovatul, el trebuie acuzat, nu eu.

**De ce a-i luat sabia Doamne
Și-ai început să tai
Șuviță cu șuviță
Din suflet și din grai?**

**Și cui să reproșez
La cine să-mi plâng greul
Când TU, nu ești oricine
Ești însuși Dumnezeuul.**

Unde-am greșit?

**Și când a fost?
De-mi porți tu supărare
Îndreaptă tot și iartă
Trecut-uri ancestrale.**

**Căci simt c-aș vrea să dorm,
Să dorm, să dorm într-una
Somnul să-mi spele gânduri
S-alunge mătrăguna
Din inimă, din simțuri
Din amăreala gurii
Să uit de răutate
Și de negreala urii.**

**Să uit,...și zorii zilei
De mâine dimineată
Să-mi poleiască trupul
Să-ncep o nouă viață.**

**Apoi, încăpățânată în realizarea dorințelor
și rezolvarea nevoilor, găseam soluții pentru a
mai face încă un pas și încă un pas.**

**Anihilam momentul greu, piedica
impostoare, pășind îndârjită tot mai departe.**

**Timpul uitării ștergea virulența, dar
amprenta existenței ei, adăugă în suflet și în trup
încă un rid, un pliu cu gust amar; gustul
experienței, gustul înțelepciunii.**

Fiecăruia îi este dat să-și țese covorul vieții. Eu îl țeseam pe al meu, în funcție de cum erau așternute și se așterneau itele pe război. Nu eram oportunistă, tot timpul în defensivă. A fost bine, a fost rău, așa a fost și așa va rămâne. Bănuiam, intuiam, simțeam că baza itelor o așterne Dumnezeu, în funcție de necesitatea Lucrării Lui.

Venim aici pe Tera, pe acest pământ, într-un anume loc, într-un anume timp, nu numai pentru finisarea spiritului propriu ci în primul rând pentru finisarea, întregirea Lucrării Marelui Dumnezeu.

Ne așezăm exact în fagurele menit de El. Exact în căsuța menită. Deținem în noi stricta informație hotărâtă de El. El hotărăște dacă elaborăm miere sau fiere. Funcționalitatea noastră depinde de necesitatea Minunatei Lui Lucrări: Evoluția Cosmosului Spiritual și material.

Noi suntem albinuțele sau trântorii. Noi suntem lucrătorii, producătorii energiei vii, ce finisează și dezvoltă această Lucrare. Odată cu finisarea acestei Lucrări ne finisăm și noi. Avem aceeași mișcare precum pământul. Se învârte în jurul soarelui și în același timp și în jurul lui.

Numai că în finisarea proprie, ne-a lăsat și nouă dreptul de a alege căi. Căi proprii de

autofinisare. Căi, care nu trebuie să fie în discordanță cu menirea inițială și nu trebuie să prejudicieze lucrul pentru care am fost meniți. Dacă o facem totuși, EL ne adună de pe drumuri răătăcite prin propriile lui metode, ne readuce la matcă.

Marea Lucrare, nu poate fi lăsată la mâna, la alegerea noastră. Suntem prea mici, prea fără experiență. Marea Lucrare a fost creată pe baze stricte, exacte, nu se permit mutări greșite. Disciplina trebuie respectată. Păstrarea Creației are la bază Legile incontestabile ale Cosmosului Spiritual și Material. Cine iese din Legi, se autodistruge. Cine crede că este buricul pământului și că el și numai el poate decide pentru el, cine crede că are puterea deciziei pentru curgerea întregii lui vieți pe acest pământ, se amăgește și sfârșește prin involuție spirituală. De geaba face umbră pământului.

*

*

*

Cât am lucrat l-a uzina 23 August am cunoscut un băiat. Înalt, bine făcut. Blondul

părului, luminează-mă miez de noapte. Ochii, struguri copti sub raza blândă a soarelui. Sufletul, clopot de aur, culcuș protector. Ce vroiam mai mult? N-am stat pe gânduri, inima îmi da ghes. Am zis da, și ne-am căsătorit. Rău nu am făcut, rău am făcut când am dat cu piciorul binelui. Am renunțat la el. Păcat. Viitorul însă, nu m-a iertat. Mi-am mâncat – papara – cu vârf și îndesat, m-a pus bine la colț.

Soluțiile pentru viața în doi, nu au depins mai de loc de mine. Câteodată parcă îmi lua Dumnezeu mințile. Deveneam nulă. Cocă în copăia providenței. Pai purtat de vânt.

Am pus pe fărâș prima mea căsnicie aiurea, fără să gândesc ce viitor poate decurge în urma unei asemenea hotărâri.

Am aruncat-o la gunoi și am pierdut trenul unei vieți liniștite sau cel puțin speranța ei. M-am lăsat purtată de bobii sorții. De, așa este când trebuie să fie așa. Trebuia să trec și prin furia acestor ape. Trebuia să plătesc eu niște oale sparte. Dar ce oale și de când? Nu aveam cunoștința provenienței lor și nici acum nu o am cert, concret. Dar, așa a fost și altfel, nu.

Așa că, nu rare au fost clipele când dădeam cu pietre în Dumnezeu. Nu rare au fost minutele când ridicam pumnul la el, când îmi vărsam tot năduful neputinței peste fața Lui.

Toți, noi toți avem impresia că vina nu ne aparține. Suntem curați ca roua din câmp. Cel de lângă noi e vinovat și de ce nu, Dumnezeu. Da, în el lovim în primul rând, cel puțin până ne vine mintea la cap.

Cine sădea în mine aceste sentimente, această revoltă? Nimeni altul de cât soțul ce l-am ales, după. Că nu degeaba spune proverbul: lași pe dracul și-l iei pe tat-su.

Nu am scuză sau poate am. Indiferent cum a fost, este că nu am avut nici o putere în fața lui. Nu am avut și poate nu am încă. Dar la ce bun să am acum? Nu ajută la nimic. Râul curge de la deal la vale. El a fost izvorul, eu am fost matca. El a fost forța, eu am suportat erodarea. În fața lui deveneam fără putere. Nu am putut să înot în susul apei. Suntem bătrâni și suntem împreună. Cârma și biciul i-au aparținut și-i aparțin.

Nu pot să spun că nu am tânjit după bunătate, după o iubire pură. O iubire care să primească cu brațele deschise dorința trupului. O iubire liant între suflet și trup. Dar, nu am avut parte. Eram singură în doi și era greu, tare greu. Vorbe de iubire,... cât îi hăul. Vorbe goale, fără conținut. Eu, nu de ele aveam nevoie.

**De vorbe nu duc lipsă
Mai bune sau mai rele**

**Lipsă îmi e iubirea
Liant în zile grele.**

**Liant în bucurie
Liant în procreere
Liant în căsnicie
Liant pentru durere.**

**Liant ce nivelează
Simțiri învolburate
Ce iartă și creează
Poduri printre păcate.**

**Acest liant îl vreau
De-acest liant mi-e dor
Mi-e inima avidă
De-un strop mângâietor.**

**Nu mi-a dat nici odată a înțelege că în
sufletul lui ar sălășui o asemenea iubire. Era prea
concret.**

**Dezamăgită, cu lacrimile pe obraz și în
suflet, strigam în sinea mea, strigam de pe
aisbergul nemulțumirilor provocate de felul lui
de a fi, doar, doar mă va auzi cineva, doar, doar
se va găsi cineva să-mi aline inima.**

Strigam să mă audă Dumnezeu, strigam

să-mi dea puterea unei decizii. Decizia de a merge fiecare pe calea lui.

Zadarnic, Dumnezeu nu mi-a dat-o și nici prin proprie voință nu am putut s-o iau.

Și cum s-o iei când toate drumurile se găseau sub lupa lui.

Eram monitorizată non-stop, de parcă aș fi fost regină. Era cântărit până și aerul pe care-l respiram. El știa tot, el prevedea tot, el hotăra cât trebuie scurtat sau eliberat lanțul libertății, al umilinței, al lipsei de respect, al violului generat de drepturile soțului legitim, al lipsei de milă.

El prin cruzimea gesturilor, faptelor, vorbelor, mă încarcerase în temnița disperării și a dorinței de evadare. Dorința de a rupe gratiile nevăzute și a păși pe alt drum, pe altă cărare.

Tot ce priveam în curtea altuia îmi părea mai bun. Mijeam ochii după ori cine altcineva numai după el, nu.

Dorința atrage dorință. Era brunet, era uman, era iubitor. Îl puneai pe rană și te făceai bine instantaneu.

Glasul, vorbele lui mângâietoare, rezonanță în trup, sufle și gând. Nu mai eram singură. El era cu mine, în mine, pentru mine. Eram jar, eram vâlvătaie, eram nebună, nebună după el.

Nu aș fi crezut nici o clipă, chiar nici o clipă că pot fi mistuită de asemenea sentimente.

Virulența lor mă speria. Vâltoarea lor îmi îneca gândirea.

Nu, nu-i bine, nu-i sănătos, îmi spuneam în rarele clipe lucide. Nu, ce-i prea mult strică. Renunță la el. Iubirea ta e păgână, grea, renunță cât e timp.

Cum să renunț Doamne, cum să renunț, când el e vis, nu-i realitate, mă văicăream în mine.

Trebuie, renunță, își făcea datoria rațiunea, sugrumată de dorință.

Nu, el este plăcerea inimii, a trupului și a sufletului.

Disperată am ajuns iar la picioarele Dumnezeului.

Cântărește tu Doamne, eu nu sunt în stare. Presimt, rațiunea are dreptate dar n-am putere decisivă. Tu cântărește și alege. Ascultă-mi zbaterea.

**Ia-mi din spirit din simțire
Ia-mi din trup și din gândire
Ia-mi iubirea ce mă strânge
Și arunc-o în alt sânge.**

**Duo-n valuri înspumate
În adâncuri neumblate**

**Salto-n creasta unui val
Și arunc-o pe alt mal.**

**Duo-n arșițe, în geruri
Duo-n vârful unui munte
În pustiu și chiar în ceruri
Dar spre mine, nu-i fă punte.**

**N-o mai vreau, schimbă-i cărarea
Stinge-i flacăra, ardoarea
Șterge aducerile aminte
Seacă lacrima fierbinte.**

**Lasă-mi trupul calm și dur
Lasă-mi spiritul mai pur
Lasă-mi gândul ne tarat
Lasă-mi sufletul curat.**

**Și m-am întors umilă după zăbrele. Zborul
în afara lor pentru mine, era periculos de dulce.**

**Dumnezeu însă, m-a recompensat. Mi-a
oferit un alt fel de iubire.**

**Cele mai mari cadouri oferite de
MARELE DUMNEZEU, au fost cele două
sufletele ale copiilor mei.**

**Un lucru nu am înțeles însă; oare numai
cel de al doilea soț îmi putea oferi aceste
minunății? Numai cu el trebuiau concepute**

**aceste flori? Numai și numai el trebuia să fie
copacul roditor, copacul continuator de neam?
De ce?**

**De la primul soț am rupt și am aruncat
multe mlădițe. De la el, nu. Și ce!? Îmi oferea o
viață pavată cu trandafiri? Din contră.**

**Acum Doamne sunt convinsă. Numai el,
altul nu. Așa a trebuit și trebuia să fie. Eu cred
în Tine și în puterea ta de a ține talerele balanței
în echilibru.**

**Numai tu știi pentru ce mi-ai oferit această
experiență dulce-amară. Dar dacă tu ai hotărât
așa, înseamnă că acest necesar era veriga lipsă
din a.d.n.-ul destinului meu.**

**Dulcele însă, a anihilat amarul. Îți
mulțumesc. Împlinirea și fericirea sufletului meu,
au rodit și rodesc din aceste două ființe, ființe
unice, ființe de ne înlocuit, ființe ce reprezintă
aerul pur respirat de mine zi de zi, pe acest
pământ.**

**Îți mulțumesc pentru creația TA,
Universul. Univers unde mi-ai găsit un loc.
Univers unde inima, sufletul meu au simțit
grandoarea adevăratei iubiri. Iubire
necon condiționată, iubire născută în spirit și trup
prin naștere de spirit și trup.**

**Oare Universul l-ai creat tot din iubire?
El a fost rezultatul primei tale iubiri? Oare așa**

s-a întâmplat? Grandioasă gândire, grandioasă iubire, grandios rezultat.

Vălătucind prin spațiu

Întunericul grăia:

Sunt infinit

Sunt unic

Sunt cer

Sunt vrajă și mister.

Sunt aici

Sunt ori unde

Sunt ori când

Sunt măreția

Sunt împărat

Și sunt împărăția.

Sunt TOT în tot înaltul

Sunt totul abanos

Sunt veșnic PREA ÎNALTUL

STĂPÂN.

Sunt grandios.

Așa!....așa crezi tu,

În nebunia ta

Și-a zis PREAÎNȚELEPTUL

În timp ce-l asculta.

Stai,.....că-ți trimit LUMINĂ

**Că-i dulce, feminină
 E caldă, e frumoasă
 E blândă și focoasă.
 Și n-a mai stat pe gânduri
 Zăvoare-a de lăcat
 Și-ntr-o secundă TOTUL
 În ea s-a dizolvat.**

**Iar prin unire sfântă
 Lumină-n abanos
 S-a procreat tot viul
 Și-un cosmos grandios.**

*

*

*

**Prinsă în amintiri nici nu am observat
 când soarele a invadat camera.**

**A poleit-o în mantia lui aurie, aducând
 prezentul, aducând vivacitatea trăirii de noi
 speranțe neîmplinite încă, dar...cine știe, poate,
 poate.**

**Prezentul deci! Pentru mine prezentul este
 scena la care eu sunt spectatoare.**

**M-am născut în capitalism, am trăit un
 război care a scindat lumea în comunism și
 capitalism sau mai bine spus în democrație
 comunistă și democrație capitalistă și îmi trăiesc**

bătrânețea într-o democrație capitalistă. Democrație care domnește aproape pe întreg pământul. Deci, am la dispoziție termenul de comparație al celor două sisteme. Bine înțeles prin prisma mea de gândire.

Ambele sisteme, dacă le iei la puricat au la bază aceeași cărămidă. Același stâlp. Omul. El pune în mișcare toate pârghiile. Omul, cu toate calitățile și defectele lui.

La început, dorința de – burtă plină – sau necesitatea supraviețuirii. Mai apoi * cei dotați *, cei care aveau dorințe de supremație, au scos la lumină întreg arsenalul de luptă: răutatea, lipsa de conștiință, viclenia, orgoliul, abilitatea, lipsa de scrupule, tot, absolut tot ce poate pune stăpânire pe omul lipsit de aceste *calități *, generând astfel exploatarea omului de către om, din toate punctele de vedere; spiritual, sufletesc, intelectual, trupesc, material. Cum? Prin manipulare, prin viclenie grosolană sau printr-o fină diplomație.

Acești oameni prin lăcomia lor au creat precedentul situației existente, mugur ce a înflorit, împărțind starea socială a comunei primitive în clase sociale.

Au creat statul, clasă privilegiată, pârghie de constrângere și împilare. Împilare consfințită prin legi atestate juridic. Deci au creat

Statul sclavagist, stat ce sub diverse denumiri s-a perpetuat până în zilele noastre. Stat ce a scindat lumea în clase sociale, în sisteme sociale, în modalități mai blânde sau mai dure de exploatare.

Astăzi în lumea pe care o trăiesc sunt două sisteme mari și late câtu-i e globul terestru de mare. Americano democrat și ruso democrat. Își vântură cozile când una când alta pe la nasul mulțimilor, bravând ca fiind cele mai bune, cele mai bine organizate, cele care au la bază așa zisul bine al omului, al maselor largi populare. În realitate sunt doi copii gemeni, sunt frate și soră.

Desigur au și mici nuanțe care îi diferențiază pe ici pe colo, dar la bază au aceeași mamă, același tată, aceeași rădăcină, același sânge. Aceeași dorință de exploatare a omului de către om. Dorința de a fi stăpâni peste întreaga omenire și dacă este posibil, de ce nu ar fi, unici proprietari ai Căii Lactee .

Pe vremea democrației socialiste și mai apoi comuniste, tinerilor din țara mea, le era indusă speranța spre mai bine prin cuvintele: tovarăși, acum muncim să construim o viață mai bună pentru noi și pentru copii noștri. Ne strâmtorăm, suferim în prezent, dar viitorul va străluci ca soarele pe cer. Vom avea din abundență tot ce ne

dorim. În comunism tovarăși, toți vom fi egali, toți ne vom bucura de aceleași drepturi, toți vom avea bucuria că nu ne-am sacrificat degeaba. La luptă tovarăși, la muncă pentru un viitor strălucit.

Și a fost așa?.... Aș, minciună gogonată. Ne-am privat tinerețea, ne-am privat de toate necesitățile prezentului, pentru un viitor incert. Ne-am privat noi, cei mulți, cei ce ascultam cu gurile căscate și înghițeam pe ne mestecate toate gogoșile lor. Ei, nu. Ei au trăit bine. Ce spun eu? Nu bine, ci foarte, foarte bine.

Ei și-au pregătit odraslele în oala îndestulării și în grădina plăcerilor prezente. Și-au pregătit copii la școli înalte pentru a deveni promontorii unei exploatări mai rafinate sau concret vorbind, mai nerușinate. Ei au trăit prezentul. Noi viitorul, adică nimic.

Ei sunt vinovați? Nu cred. Ei au vorbit, au acționat. Noi ce am făcut? Nimic. Am ascultat și ne-am supus. Da împărate, da, așa facem. Facem cum spui tu.

E,... dar descendenții lor ce dețin în momentul de față puterea, neobișnuiți cu supușenia, s-au răsculat împotriva părinților. Jos cu ei, noi suntem tineri, suntem viguroși, noi trebuie să fim la cârma țării.

Dar cum? S-au întrebat ei pe ei. Simplu,

asa cum au făcut și părinții noștri cândva. Totul adaptat la vremurile prezente.

Și au scos la vedere tot arsenalul moștenit. Viclenia, minciuna, manipularea, răutatea, egoismul, lipsa de scrupule. Ce au făcut în primă linie? Au trădat. Pe cine? Pe toți și tot.

Ce au câpătat în schimb? Au ajuns la conducere, au trecut pe numele lor realizările poporului, ale amărâtului ce și-a scurs sudoarea frunții în vederea unui viitor mai bun. Ale prostului ce a trăit viitorul, nu prezentul. Tot, tot au trecut pe numele lor.

În final, le-au împărțit frățește, au căutat parteneri în afara granițelor pentru a-și asigura spatele. Au semnat contracte prin care au vândut și amanetat bogățiile țării. În fapt au distrus industria, agricultura, tot, absolut tot. Au distrus întreaga economie a țării, ce mai calea-valea. Au vândut peste hotare forța de muncă a supușilor, generând sclavia modernă și astfel au devenit de bună voie vasalii celor doua mari democrații de pe glob, ei și întregul lor popor. Ei nătărăii, ei cei lipsiți cu adevărat de iubire pentru țara și poporul lor.

Nimic nou sub soare. Au făcut același lucru ce au făcut 99% din statele lumii. Supremația trebuia păstrată. Scopul, scuză mijloacele.

Și...au devenit mai bogați de cât tații lor și aceasta rapid, peste noapte. Au ajuns în topul miliardarilor internaționali.

Dar pentru a se menține sus, acolo sus, ce au mai făcut? Au pus în funcțiune exact ce au învățat prin educație și creștere. Exploatarea omului de către om. Exploatare crâncenă, nerușinată, batjocoritoare.

S-au ascuns sub sloganul – politica noastră este transparentă – noi nu vă mințim, nu suntem ascunși, noi spunem adevărul în față. Suntem transparentți, a-ți înțeles?

Cum sună adevărul lor?

***Oameni buni, oameni de bună credință, noi vă furăm, da, vă furăm. Suntem corupți până în măduva oaselor. Toate faptele noastre converg către îmbogățirea personală, nu a voastră, nu pentru țară și binele ei. Da, suntem bogați, avem conturi în bănci străine și în țară. Ei,.. și ce? Dovediți-ne vinovăția. Hai dovediți-ne. Sunteți în stare? Aveți curaj să ne băgați după gratii?**

Și privesc în ochi poporul, cu atâta ironie, atâta satisfacție batjocoritoare, atâta aroganță, încât îți vine să-i scuipi între ochi.

Dar ce, are cineva inițiativă? Deocamdată nu. Trebuie să mai treacă jumătate de veac. Trebuie să apară iar un om *dotat* pentru a manipula, pentru a organiza, pentru a orândui

pe fiecare în parte în fața gurilor de tun.
 Sacrificându-i astfel, va aduce iar la putere alți
 dotați mai înfometați, mai lacomi, mai
 înverșunați

De aceea mă întreb. De ce oamenii aceștia mulți, nu cei foarte puțini, nu au conștientizat încă din experiențe anterioare, că această lipsă a lor de personalitate îi conduc numai spre frustrare, suferință și vărsarea inutilă a propriului lor sânge.

Sistemele sociale, statele în frunte cu clasele privilegiate, nu se mai pot schimba, dar legile da.

Respectarea strictă a legilor, indiferent de ins, trebuie să ființeze, trebuie să acționeze necondiționat. Aici este nevoie de energia maselor populare. Poporul trebuie să fie cerber al respectării lor. Nici o ilegalitate, nici un compromis nu trebuie acceptat. Legea Talionului trebuie reintrodusă. Trebuie aplicată inclusiv asupra celor ce conduc popoare, provocând prin hotărârile și acțiunile lor genocid în masă.

Prin foamete au omorât, prin foame să moară. Prin boli au omorât, prin boală să moară. Prin război au omorât, în război să moară. Și în felul acesta să simtă și ei pe pielea lor ce înseamnă amărăciunea. Ce înseamnă disperarea.

De ce gândesc așa, de ce simt așa? Pentru că nu vor fi puse nici o dată în practică promisiunile * omului dotat * nici cinstea, nici altruismul și nici legile nescrise ale comunei primitive. Pentru că în sfârșit trebuie introdusă o ordine, o disciplină, o responsabilitate, o cinste, o onoare.

În fața legilor statului toți suntem egali. Nu există conducător, nu există noi și poporul, nu există bogați și săraci. În fața legilor toți suntem oameni, nimic altceva și legea se aplică pe cap de om.

Și totuși,...totuși,... va fi posibilă existența cerberului? Poporul, acest popor, poate deveni cerber? Mă îndoiesc. Așa ceva,.....pare ireal.

Mai bine, dă Doamne mai multă înțelepciune acestei mulțimi, acestui conglomerat uman, înțelepciunea de a-și pune mintea la contribuție pentru a-și trăi propria viață, pentru a-și trăi prezentul în limita conștiinței și a sufletului.

Acum, cred că este prea târziu. Zarurile au fost aruncate. Este prea târziu pentru o nouă ordine socială care să fie bazată pe legea dreptății, a cinstei, a umanului, a conștiinței de sine.

Ordinea a fost stabilită de veacuri. A fost stabilită tot de cei mulți. Trebuiau să nu permită

închegarea oamenilor * dotați * în clase privilegiate conducătoare de state. Trebuiau să își apere drepturile atunci. După și acum sau în viitor, nu știu cine îi va mai salva de propria lor creație. Statul este bine ancorat în mâinile * dotaților * Este greu să-l clatini, dar să îl smulgi din rădăcini. Râuri de sânge s-au scurs din trupurile mulțimii, datorită hotărârilor luate de el. Timpul de revendicare s-a perimat.

*

*

*

Iubirea pentru aproapele tău, iubire de care fac atâta paradă oamenii * dotați * este o ipocrizie. Nu se găsește printre dotările lor naturale. Pentru ei este doar un cuvânt pe o pancartă de manipulare. Atât și nimic mai mult. Un sentiment de pe urma căruia să mai scoată ceva foloase. În sufletul lor tronează iubirea de sine.

Iubirea de aproapele tău există, însă este o floare rară. Extrem de rară. Floare de colț, pusă la colț.

Dacă te naști cu ea în sânge, ești considerat prost. * Prostul moare de grija altuia *.

De vrei să nu fii de râsul lumii, încearcă s-o strecuri în fapte bune. Rar va fi observată sau

răsplătită cu aceeași monedă. Fi mulțumit doar cu atât și ea va deveni balsam pentru sufletul tău, și numai al tău.

Vor fi răsplătiți tot ei, acei *dotați* aceia ce merg cu ea în vârful stindardului, acei ce o propagă cu surle și trâmbițe.

O vor flutura atât de mult prin fața și la urechile tale de om de rând, încât te vor prosti mai mult de cât ești și-i vei considera zei.

În numele acestei iubiri, se moare pe câmpul de luptă al vieții sau al patriei, iar ei vor culege laurii gloriei.

În concluzie; de când a luat ființă - statul -, statul, în calitate de for superior, conducător de neamuri, stat ce emite legi în favoarea lui,... egalitate, respect pentru omul de lângă tine, iubire de aproapele tău nu mai există.

Așa că după milenii de exploatare, după milenii de luptă crâncenă între aceste două clase, statul și poporul, după atâtea crime și vărsare de sânge, încă nu s-a ajuns la o concluzie? Aceea, că noi prin însăși naștere nu suntem egali. Noi conducem sau ne supunem în funcție de aptitudinile, talentele sau defectele ce stau la baza propriului spirit. Fiecare om este un unicat prin naștere și trăire.

Deci, sintetizată prin mintea și sufletul meu, situația de acum nu diferă de cea

anterioară. Seamănă ca două picături de apă. Istoria pe acest palier s-a repetat se repetă și se va repeta.

Ce dacă marele, înțeleptul Isus Hristos, închegat din om pe acest pământ, prin voia Marelui Dumnezeu, și-a pus viața jertfă pentru a semăna sămânța iubirii față de aproapele tău, sămânța umanului din noi, sămânța erei creștinismului, sămânța evoluției spirituale. Ce dacă? A dat cumva roade printre oameni?

Aș! Omul trăiește în concret. Omul are o burtă de umplut, un corp de îmbrăcat. Un cap de acoperit. O ambiție de îndeplinit. Un orgoliu de satisfăcut. Omul, e Om.

Ce este * ăla * spirit? Și-a spus și își spune el? Auziși evoluție spirituală! Ce, îți dă spiritul de mâncare? I-a mai lasă-mă în pace cu prostiile. Deci așa fost, este și.....va fi în veci de veci.

Ori cum, Isus Hristos și-a dorit acest lucru cu toată ființa lui, a încercat, dar, ...a reușit? Nu se vede.

Unde-i mersul înainte!?

Unde-i scopul lui Hristos?

Unde-i dragostea de oameni?

Unde? Totul e pe dos.

**Două mii și opt ani după
Au trecut din vremea lui
Neschimbată-i lumea însă
Tot flămânzi și tot sătui.
Mișelia e în floare
Răutatea-n casa ei
Lăcomia vestejește
Simțuri, trupuri și idei.**

**Mânăstirile-s spurcate
De călugări imorali
Maici cu fuste suflecate
Și instincte de șacali.**

**Sus în vârf stau împărații
Iar sub ei în primul rând
Lipitori imperiale
Sug sânge de om de rând.**

**Dacă stau în cap și judec
Altfel n-are cum să fie
Nici atunci n-a fost. Azi, nu e
Nu va fi nici pe vecie.**

**Ștanța nu-i matricea noastră
Spiritul sădit în om
Diferit își are lanțul**

E mister al lui atom.

**El e el, ea e cum e
Eu sunt eu, așa sunt eu
Plăsmuirea n-o cunoaște
De cât Sfântul Dumnezeu
Deci iubirea nu primează
Când cu burta goală ești
Interesu-n om tronează
Nu e timp să mai iubești.**

**Uni-s lupi, alții hiene
Unii vulpi, alții coioți
Unii-adună bogăția
Alții nu au nici chiloți.**

**Asta-i lumea. Țsta-i omul
El cinstește acest pământ
Și tot el îl întinează
Până intră în mormânt.**

**Apropo, vorbeam în poezie de mânăstiri,
călugări și alți protopopi și popi ce intră în
ierarhia tagmei religioase. Tagmă, care după
mine, a adunat în sânul ei elita șarlatanilor,
iezuiților, mișeilor, traficantilor de influență.
Tagmă care a răstălmăcit creștinismul, inventând
religia, chipurile, pentru a propovădui credința**

în Dumnezeu. Aceștia chiar sunt cei mai răi oameni. De ce ? Pentru că nu se poate să furi, să lovești, să minți să exploatezi omul simplu, de cele mai multe ori mai curat sufletește și trupește, în numele Dumnezeului.

Aceștia au denaturat, dezonorat, batjocorit credința cu bună știință. Au murdărit-o în scopul înavuțirii lor.

Scârboasă specie de oameni. Religia în fapt, este stindardul sub acoperirea căruia ei comit cele mai nelegiuite fapte.

De ce sunt așa de revoltată pe ei? Simplu. Am la bază fapte reale, trăite de mine. Și nu una, mai multe.

Cum au curajul ca prin comportamentul lor să-mi șteargă din suflet educația părinților? Cum au curajul să dezamăgească în numele lăcomiei, cum? Cum au curajul să hulească legile lui Dumnezeu?

Cum? Pentru că nu au nici un Dumnezeu. Sunt total în afara Lui.

Îmi vine în minte ziua când mama, femeie la 83 de ani, m-a rugat să merg cu ea la biserică, să se împărtășească.

Îmi amintesc cum femei, bărbați majoritatea bătrâni, stăteau cuminți la o coadă cât toate zilele, pentru a se spovedi. Preotul

le punea patrafirul în cap, le stropea cu un snop de busuioc îmbibat în apă, le arăta buzunarul de la șold, lung până la glezna piciorului, primea potul,.. și alta.

Hai, hai, grăbiți-vă că vine noaptea, striga el peste capetele lor.

Într-adevăr, așa unul câte unul, bănuț cu bănuț se făcea fișicul mare. Că de spovedit, nu spovedea pe nimeni. Patrafirul, banii și mergi la împărtășit și miruit.

Afara era frig. Fulgi mărunței de zăpadă se învârteau haotic, răscoliți de un vânt rece. Mama, gârbovită, înainta puțin câte puțin spre pușculiță.

Mila pentru ea mi-a învolburat sângele. Sprâncenele mi s-au încruntat scoțând în evidență nemulțumirea. Gata, mi-am zis, acționând prompt.

- Mamă, hai în biserică, renunțăm la
- spovedanie.
- Cum!
- Gata, hai, hai. Tremuri toată, te îmbolnăvești aici.

Am intrat înăuntru. Ea s-a așezat la noua coadă; a împărtășitului și miruitului.

În sfârșit cu chiu cu vai am ajuns în fața preotului.

- Te-ai spovedit, femeie? A întrebat-o preotul pe mama, cu glas impunător.

Mama dădea din colț în colț. Ezita. Nu avea curaj să răspundă. Știa ea ce știa.

- Nu, am răspuns eu.
- Cum, nu! Ia-o de aici și mergi cu ea afara, la spovedit.
- Nu pot, i-am răspuns.
- Cum nu poți? s-a răstit el l-a mine, îndreptând fulgerător săbia răutății asupra ochilor mei.
- Este frig și mama este bătrână.
- Ce dacă?
- Cum ce dacă, m-am răstit și eu, la el. A crescut cinci copii, este femeie cu credință în Dumnezeu. Cum ai inimă să o trimiți afară? Spovedește-o acum, aici, apoi dă-i împărțășania.

Au, atât mi-a trebuit. În ochii așa zisului slujitor al Domnului au apărut flăcările iadului. Mai să mă mănânce, nu alta. Dar, surpriză. În următoarea secundă s-a schimbat brusc. Calm cu o atitudine marțială s-a înălțat pe călcâie, și-a desfăcut mâinile și așa, în forma unui crucificat, s-a adresat enoriașilor.

- Priviți anticristul, priviți anticristul

oameni buni, tuna din el așa zisa credință. Priviți anticristul, fulgera îmboldind aerul cu degetul în direcția mea. Priviți, așa arată anticristul.

Mulțimea de ochi s-a plasat pe trupul meu. Ei mă priveau, eu îi priveam. Deodată m-am întors către preot și am replicat scurt.

- Antihrist ești tu, nu eu, popă afurisit.

Am luat-o pe mama de acolo și am plecat acasă.

- Lasă mamă, nu fi supărată. Acela nu era preot. Dumnezeu te cunoaște, știe ce fel de om ești, am mângâiat-o eu, pe băbuța care îmi dăruise viață, care,... cum spunea ea, mă ferise de foc și apă. Nu ai nevoie să te spovedești lui și nici de împărtășania lui nu ai nevoie. Ești prea curată pentru împărtășania lui. El nici măcar nu are sentimente omenești. Ce pretenție poți avea de la un asemenea om.

E,...cum să împărtășesc eu unuia ca el, trăirile mele, regretele mele, păcatele, ce poate nici nu se pot numi păcate, având în vedere scena ce se desfășurase în fața ochilor mei.

Cum să îngenunchez eu, în fața unui asemenea om. Merită să îngenunchez în fața lui, când sufletul îi este mai negru de cât smoala iadului? Sau mai bine spus, nu are suflet.

Umilința este pentru Dumnezeu. În fața LUI îngenunchez, la picioarele LUI mă aștern și-mi descarc greul. Și aceasta numai și numai în singurătatea casei mele. Mulți poate mă contrazic.

Este un caz singular, nu toți sunt la fel. Iar eu le răspund: și-au ales o meserie ne ținând cont de har, de chemare, de iubire pentru Dumnezeu și oameni. Ei se slujesc pe ei, slujesc banul. Sunt mulți, depășesc procentul de 60%. Urmează Institutul Teologic și au impresia că sunt sfinți. Nu, nu sunt sfinți, nici măcar preoți nu sunt. Sunt popi.

A,..referitor l-a sfinți. În zilele de azi au început să fie scoși pe bandă de către Patriarhii. Cu cât mai mulți sfinți cu atât mai mulți bani l-a vistierie.

Dacă ar fi după popi, protopopi și preasfinții, nu a-i mai munci nici odată. Ai da-o din sărbătoare în sărbătoare și trai neneacă pe ei. Cutia milei e la loc de cinste și mai ales, l-a vedere. Cât mai l-a vedere.

Le merge, de aceea au tupeul impertinentului. Au tupeul să refuze slujba de înmormântare a unui copilăș nebotezat. Un înger pur, oprit brusc din zborul spre viața pământească.

Isus Hristos a iertat tâlharul răstignit pe cruce, lângă el. Popii nu iartă și nu fac slujbă de înmormântare omului ce își curmă viața. Ce îi interesează pe ei cum a survenit moartea? Dacă a făcut-o, nu de bine a făcut-o. Pedepsa o primește de la Dumnezeu. Nu au ei dreptul să judece și să pedepsească. Era creștin, îngroapă-l creștinește, nu îl arunca în groapă ca pe un câine.

Creștinismul este iubire, nu politică religioasă.

Pretind de la noi să îngenunchem la picioarele lor, iar ei se scaldă în mocirla imoralității. Pretind să facem abstracție de faptele lor ,* să facem ce zice popa *, nu ce face popa . Păcat. Eu nu sunt de aceeași părere.

Mulți oameni se lasă îndotrinați, mulți nu analizează conținutul frazelor furnăite pe la urechile lor.

Unde este exemplul pe care îl dau așa zișii preoți? Dar ce, ei sunt preoți? Nu. Ei sunt popi. Iar șeful lor, jolli joker.

Amenință oamenii cu barda lui Dumnezeu, cu frica de EL. Dumnezeu după mintea lor este

satrap. Așa îl văd, așa îl simt, așa ni-l prezintă. Acestea sunt învățăturile lor.

Antihrist-o, îmi vor spune iar oamenii. Ei și....Întâmplările vieții m-au format așa. Ce moștenim din bătrâni, nu reprezintă întotdeauna perfecțiunea. Nu putem lua totul așa,.. cum ni se pune pe tavă. Trebuie cernut și prin mintea și sufletul nostru. Așa gândesc și simt eu.

Un lucru însă trebuie să se știe: Nu confund credința în Dumnezeu cu religia. Religia,... cea mai murdară politică de exploatare a omului simplu, de către omul *super dotat*. Să umbli l-a suflet,... e cea mai mare mârșăvie.

Mă întreb, pomenile; acele pomeni ce se fac pentru cei dragi, duși. Oamenii săraci, amărâții,.. dau și ei un codru de pâine sau o lingură de colivă, dacă le dau și pe acestea. Cei bogați fac mese întinse, pline de bunătăți, pomenile lor degenerând până la urmă în prilej de petrecere, nu respect, iubire, regret. Petreceri la care popii își umplu burțile și buzunarele până la refuz.

Morții bogaților se desfată și pe lumea cealaltă în belșug și bogăție? O duc și acolo în huzur? Se îmbuibă și acolo ca și aici? Se repetă și acolo, amărât la amărât și avut la avut? Pentru că,..- fiecare are cât și ce primește, nu? Cum este acolo?

Mulți vor spune; a,...nu, acolo toți primesc aceeași rație, indiferent de unde vine.

Zău! Ca în virtualul comunism? Cine face regulile acolo și cine le pune în practică? Ori cum, nu popii.

Nu cred o iotă din ce pulverizează religia pe la nasurile și urechile oamenilor.

Nu pe baza acestor vorbe devenite datini religioase, se desfășoară viul, indiferent de este vizibil sau invizibil, material sau imaterial. Altele sunt bazele expansiunii spirituale. Baze la care nu avem încă un răspuns, cu toate cercetările efectuate până acum de om.

Religia se va autodistruge prin propriile ei pârgpii; lăcomia, minciuna, ipocrizia. Se vor naște din ce în ce mai mulți oameni ce vor pune în balanță vorbele, faptele comise în numele ei. Va fi smulsă masca, așa zisei credințe, ce o propagă fără pic de rușine. După mine, foarte bine, să se autodistrugă.

Dar, pentru sănătatea ființei noastre, trebuie să ne facem că nu vedem *oamenii dotați*, indiferent din ce clasă socială fac parte. Ei vor exista mereu. Noi vom exista mereu. Așa este de când lumea.

Important rămâne să ne trăim și noi viața, noi cei simpli cei fără orgolii, cei talentați, cei care duc cu adevărat lumea pe alte culmi.

Și dacă stau strâmb și gândesc drept, dacă ne-am fi născut absolut toți curați, curați în spirit, suflet, psihic și trup, fără *dotați*, atunci ar mai fi existat evoluție? Sigur nu. Ne-am fi complăcut într-o dulce lenevie. Nu tu contrarii, nu tu frecușuri, nu tu nimic. Tot o apă și-un pământ. Lin, lin până la disperare.

Pentru evoluție trebuie să ne supunem vrem nu vrem Legilor ce conduc Universul Spiritual și Material. Suntem supuși acestor legi. Suntem copii lor. Jucăm în aceeași horă toți. Însă fiecare are ritm propriu. Unii se prind în sârbă, alții în tangou, alții în cea-cea, în rock and roll, unii în vals. Fiecare cum poate, cum îl duce capul. Deci,

**Aceștia suntem noi,
Prin noi,
Nimicuri sau eroi
Pigmei pe răzor
Sau ciocârlii în zbor.**

**Aceștia suntem noi,
Prin noi,
Alambic în foc
Jocuri de noroc
Fluvii în obroc.**

**Aceștia suntem noi
Prin noi
Zei, Dumnezei
Zămislind de zor
Viitor.**

E, mult mi-a trebuit să cunosc această lume. Mult mi-a trebuit să capăt acea agilitate de a mă strecura printre calitățile și defectele ei sau mai bine spus, de a le accepta. Greu mi-a fost să mă las șlefuită de încercările aspre ale vieții.

Unii se nasc aproape finisați. Pornesc de la o treaptă superioară mie. Înțeleg firea omului mult mai ușor.

Dezamăgirile lor sunt line, acceptabile. Nu produc răni, nu produc reverberație în suflet și trup. Nu li se înroșesc urechile, nu li se urcă sângele l-a cap. Sunt calmi, reci, calculați. Privesc drept, ușor batjocoritor. Ei da. Eu nu.

Iscusița am căpătat-o prin încercări, dezamăgiri, renunțări dureroase.

Până la urmă n-am mai luptat cu morile de vânt. Am obosit. Nu depindea totul și în totalitate de mine.

Am deschis și eu diverse porți, am pierdut și foarte multe oportunități și până la urma m-am ales doar cu atât.

**Ce este destinul?
Piatra de temelie
A unui drum trasat.
E matca vieții care
Nu-ngăduie rabat.**

**Și liberul arbitru?
Căi libere de-ales
Ce se blochează tocmai
La vremea de cules.**

**Și ce-i mă rog dreptatea?
E bunul tuturor
Prin prisma de vedere
A sinelui lor spor.**

**E vinovat acela?
Sau cel de lângă el?
Ce-i vina în esență?
Efectul acțiunii
Ce o culegi de fel.**

**Dar libertatea, ce-i?
Himeră și dorință
Ce nu poți s-o obții
Prin propria-ți voință.**

Depinzi de legi divine

**De legile terestre
Depinzi de propriul sine
De uși și de ferestre.**

**Și-apoi,.....
De ai o conștiință
Și-o pală de credință
Constați dezamăgit
Cât ești de îngrădit.**

Destinul, unii îl contestă. Alții înzestrați cu minte dezghețată, cu o logică pătrunzătoare în cercetarea efectelor și a cauzelor invizibile ce produc aceste efecte, leagă, pun cap la cap tot și în baza lor emit concluzii reale, palpabile gândirii inteligibile.

Destinul nu poate fi contestat. Este scheletul spiritului, este verticala ce susține destine anterioare și temelia pe care se vor construi viitoare și viitoare destine.

Dar,.... dar prezentul, trăirea prezentă nu poate schimba destinul sub care te-ai născut. În prezent se construiește altul nou, destinul viitorului. Se construiește pe baza experienței anterioare și în dorința logică de a evolua.

Puterea liberului nostru arbitru, în aceasta constă. Liberul arbitru are puterea de a finisa destinul viitor, nu puterea de a schimba destinul

anterior nașterii, destin devenit deja schelet spiritual a-l prezentului.

Ce s-ar alege de ordinea Universului Spiritual, dacă fiecare ființă ar avea această putere, după capacitatea minții și simțirii ei? Rupi un ochi al Viului Universal și se deșiră toată mâneca sau mai rău. Cu matematica nu te joci, e știință exactă și Dumnezeu nu permite așa ceva. Cine o înțelege, nu acceptă compromisuri nici cât negru sub unghie.

Aceste idei, aceste concluzii le-am extras din experiența vieții și din visele de noapte avute. Vise ce au deschis pentru o clipire ușa evenimentelor petrecute în trecut, a evenimentelor ce se vor petrece în prezentul de azi, de mâine și a evenimentelor ce se vor petrece într-un viitor mai îndepărtat.

Deci trecutul există înscris în ADN-ul spiritual, din clipa în care Marele Dumnezeu, Inteligență Incontestabilă, a semănat în glia Împărăției Lui, germenii de spirit ai umanității. Germenii de spirit conțin în nucleul lor predestinarea viitorului, funcționalitatea fiecărui individ.

Printre ei am rodit și eu desăvârșind lucrul destinat mie în Cosmosul Spiritual. Deci exist, scop al unui cauze cu efect evolutiv. Așa este și altfel nu.

Prezentul există înscris în ADN-ul Spiritual de către Liberul Arbitru, în timpul existenței anterioare.

Viitorul prezentului îl scriu în viața prezentă.

Liberul Arbitru este cel care creează destine. Apoi le pecetluiește cu sigiliul * spre neschimbare *. El este inima Germenului de Spirit, este motorul fără de moarte, păstrătorul vieții veșnice, creatorul evoluției Universului Spiritual.

În sfârșit, visele dăruite de Dumnezeu mie, m-au făcut să înțeleg logica. Logică proprie bine înțeles.

Această materie invizibilă există. Acest spirit în sfârșit există și pentru mine. I-am simțit efectele prin simțuri și trăiri. L-am acceptat ca pe o prezență reală în simbioza trup – spirit.

Un lucru mă întreb. Ce îl face pe om – acest viu concret, dens, viu ce în timp s-a conștientizat pe sine ca o importanță absolut necesară în evoluția viului spiritual, să creadă că este și o prioritate specială, în fața Marelui Dumnezeu? Că acest SPIRIT DIVIN ar urmări evoluția fiecărui individ în parte?

Și totuși, Dumnezeu într-un fel numai de El știut, urmărește evoluția fiecărui om. O spun și susțin..

Da, sunt căi, prin care Dumnezeu adună omul de pe drumuri rătăcite. Îl reasează în albia propriului destin, îi redă puterea de a simți și înțelege, ordinea și locul unde a fost menit.

Pe mine, veșnic o revoltată, veșnic nemulțumită, întotdeauna tentată să o iau alături cu drumul, crezând ferm în ceea ce fac și cum fac, m-a adunat de multe ori. De multe ori, în tinerețea mea, am fost tentată să îl ocolesc, să nu-i acord credibilitate, să-l elimin. Îl huleam și îl învinuiam tot timpul.

Chiar și acum îi aduc reproșuri, ca și când EL, ar trebui să se justifice în fața mea.

De ce a rupt firul între trecutul ancestral și prezent?

De ce nu am posibilitatea de a îndrepta în prezent greșelile acelui trecut, în mod conștient?

De ce nu-mi dă posibilitatea îndreptării lor prin proprie gândire, cunoscându-le clar existența, proveniența producerii în timp și spațiu?

De ce sunt aleși numai anumiți oameni, iar eu nu, să înțeleagă, să lege za cu za lanțul neîntrerupt al spiritului?

A,...exemplu Brâncuși, Coloana Infinitului, Masa Tăcerii,....câtă sensibilitate, câtă profunzime, câtă speranță și dezamăgire a strecurat el, în fiecare fibră sculptată.

Oare atunci când dalta a modelat inima lemnului, în fapt a modelat însăși inima Ceasului Universal? Însăși Spiritul lui în neconținută evoluție? Cum a putut reda evoluția viului și gândirea ancestrală într-un mod atât de simplu? De ce atâta har? Sculptura lui,...o, mulți o privesc, puțini o înțeleg.

Da. El da, eu nu. Eu încă mai întreb. De ce acest pământ, acest glob mirific, această entitate ce îți ostoiește sufletul și trupul prin nemărginita lui frumusețe, prin nesecata lui bogăție, acest făc frumos al corpurilor cerești, de ce această minunăție, incubator experimental al dezvoltării inteligenței superioare, bine păzit, bine ocrotit, bine apărat până la fracțiune de fracțiune de milimetru de către toate corpurile cerești în habitatul cărora el sălușuiește, de ce fură corpul fizic, îl înghite, îl mestecă, făcându-l,* una cu pământul * cum spune proverbul românesc. De ce?

Nu este rău, dar este greu de acceptat momentul despărțirii. Inima omului se topește, plânge, apoi se încruntă suduindu-l. Pământ,

**Pământ mustind de oase
De generații stoarse
Pe-altarul nemuririi
În teasca dur al firii.**

**Verigi după verigi
Se nasc, trăiesc și speră
Își dăruiesc obolul
Fuzionând în sferă.
Restricții și restricții
Porunci sunt zece-n lege
De le sfințești pe toate
Pe el, nu vei fi rege.**

**Divid suflete-n viață
Urmând un nou destin
Pământul se răsfăță
La ospăț de creștin.**

**Sunt frunze doar de-o vară
Sunt fructe germinânde
Menite să dispară
În neștiute unde.**

**Rămâne doar copacul
Sădit de Creator
Ce va-nfrunzi o vreme,**

O vreme va fi gol.

**Spiritul ce-mi înfrumusețează trupul,
potirul meu și numai al meu, potir ceresc ce-mi
picură viață după viață, nu pe mine cea de astăzi,
cea prezentă mă renaște, nu. Eu prin moarte mă
revărs în căușul lui și viitorul prunc născut mă
conține ermetic încarcerată în pliul destinului.
Acolo trăiesc în mod ocult sau mai puțin ocult în
funcție de vrerea Sfântului Dumnezeu.**

**Potirul își regenerează licoarea vieții, cu
altă viitoare personalitate, alt viitor trup uman.
Da, alt prunc nevinovat, ce ia drumul golgotei în
picioare. Eu, nu. Eu, cea prezentă, nici odată.**

**Terra,...este leagănul raiului și al iadului.
Aici se regăsește frumosul și urâtul existenței.
Aici este mierea, aici este fierea. Dozajul, precede
calitatea evoluției.**

**Deci viața prezentă este – unicat - și trebuie
trăită cu grijă. Nu trebuie scăpat nimic ce
întregește mulțumirea sufletului. Acest nimic ce
- nu trebuie scăpat - își are existența pe muchia
ce desparte binele de rău. Echilibrul ne aparține
și ne departajează. Greu, foarte greu.**

**Îmi amintesc o intervenție divină,
pentru că așa se numește această intervenție,
până în clipa în care cercetătorii științifici explică**

concret, detaliat, cât de cât pipăibil, evoluția materiei invizibile, îmi amintesc, cum un vis de noapte m-a pus pe cai neînvățați.

Visul se derula cred în momentul când noaptea se destrăma în lumina dimineții. Când soarele își răsfira genele sângerii pe orizontul pământului, diluând vălul întunericului.

Eu mă găseam în mijlocul unui lac. Nu înotam, mă odihneam în plută. Îl simțeam adânc, îi simțeam forțele susținându-mi trupul la suprafață. Valuri scurte masau delicat întreaga-mi ființă. Era plăcut, era teribil de relaxant, când!

- Hei, scoală-te și pleacă la țară, a strigat la mine o voce puternică, venită de undeva din înaltul cerului.

Am deschis ochii urmărind cu privirea claritatea sunetului. Cerul era limpede, prea limpede și prea înalt. Pe albastrul transparent, neasemuit de viu, de luminos, pluteau nori ce luau diverse forme, dar nici unul, formă de om. Fiori fierbinți m-au săgetat.

Am sărit ca arsă în capul oaselor.

Când m-am spălat, când m-am îmbrăcat, când am ajuns la ușă, nu știu! Un pas mai aveam și ieșeam.

- **Unde pleci? M-a întrebat, soțul meu**
- **La țară.**
- **Cum! Așa pe nepusă masă!?**
- **Da. Așa pe nepusă masă.**
- **Stai.**
- **Mă întorc la prânz.**

Am tras ușa după mine. Cu pași iuți, m-am îndreptat spre gară.

Drum? Ce drum? Nu-l vedeam, nu-l simțeam. Gândul meu era revoltat de neputința trupului de a-i ține pasul.

În sfârșit am ajuns. Primăria, o casă simplă, pătrată, cu trei trepte străjuite de două aripi din ciment, părea că mă așteaptă. Drapelul țării flutura mândru pe fruntea-i albită cu var.

Am deschis și am intrat într-un hol ai cărui pereți erau întrerupți din loc în loc de mai multe uși. Pe una din ele am citit – Agent Agricol --.

- **Bună dimineața.**
- **A!.... bună dimineața, mi-a răspuns un tânăr cu pielea roasă de soare. În palmele largi cu degete plate, ținea o scrisoare. Perfect, nici nu se putea mai**

bine. Tocmai mă pregăteam să vă trimit această înștiințare. Dacă tot a-ți venit, poftim, o înmânez personal.

Am luat hârtia și am citit-o la repezeală. Nu credeam ce-mi văd ochii. Nu era posibil.

- **Cum!? Îmi anulați reconstituirea dreptului de proprietate!? S-a reconstituit acest drept în baza unei legi date de statul român, în baza unor acte de proprietate originale ce le dețin de la părinți și pe care vi le-am pus la dispoziție. Dvs. a-ți eliberat o adeverință semnată, ștampilată de o instituție de stat, o instituție cu regim juridic. Cum vă permiteți să o anulați? În ce țară trăim? În baza căror legi acționați?**
- **Dați-ne în judecată pentru a vă recupera pământul.**
- **Cum să vă dau în judecată? Am răspuns, zâmbind ironic. Până în prezent a-ți procedat corect. Si pe ce motiv să fac acest lucru? Ce cap de acuzare să invoc? Să contest faptul că mi-ați reconstituit dreptul de proprietate? Să cer anularea unui drept**

al meu, confirmat de dvs.? Hai domnule, dumneata glumești. Zău, glumești. Nu am motiv, înțelegi? Nu am bază legală. În fapt, v-ați făcut treaba. Dețin confirmarea. Este palpabilă și este în mâna mea!

- **Poate aveți dreptate. Ori cum, eu v-am anunțat. În rest, vă interesează. Semnați aici de primire.**
- **Să semnez! Fi serios. Aici se comite o ilegalitate.**
- **Fie cum spuneți. Eu mi-am făcut datoria. Această dispoziție am primit, pe aceasta o transmit. - Pământul nu vă mai vă aparține -.**
- **Ce spui!....și cui îi aparține? Acest pământ a fost al mamei, al bunicului meu și mai clar al strămoșilor de strămoși ai mei. Deci îmi aparține în fapt și drept.**
- **E,,..... doamnă, avem și alte treburi pe aici.**
- **Da! Văd ce ocupație aveți. Faceți numai porcării. Și...nu fi obraznic. Un lucru să-ți intre bine în cap; situația nu va rămâne așa.**

Am ieșit din birou fulgerând toată. Pași de rezolvare se concretizau rapid în mintea mea, sub puterea incandescentă a gândurilor revoltate de curajul impertinent abordat în situația ce mi se pregătea.

Viitorul timp nu l-am irosit. Am deschis uși, am intrat pe ferestre,... și am rezolvat. Eu? Da, într-un fel. Căile însă, au fost deblocate de Dumnezeu.

Trebuia acest episod al vieții mele dus la bun sfârșit? Poate. Altfel nu ar fi fost ce ace a fost. Dumnezeu a intervenit? Da. El veghează tot. Cum? Noi încă nu știm. El veghează bunul mers al Creației. Cine nu crede în EL și Creația Lui o face pe cont propriu. Eu cred. El este pârțicică a sufletul meu, este cu mine.

Visele mele de noapte, nu toate, bine înțeles, nu s-au derulat prin simboluri, ele au conținut întotdeauna un îndemn tacit, un loc unde trebuie mers, un lucru ce trebuie făcut sau nefăcut, o voce imperioasă ce trebuie ascultată și înfăptuită întocmai. Le-am urmat îndemnul și nu am dat greș. Ele, în anumite perioade de viață au direcționat înfăptuirea destinului. Nu m-au lăsat rătăcită aiurea pe culoarele liberului arbitru. El, Marele Dumnezeu, este și va fi o FORȚĂ, a fost și este EXPERIENȚA UNICĂ, O EXPERIENȚĂ

AUTO PLĂMĂDITĂ ÎN AFARĂ SE TIMP ȘI SPAȚIU. A FOST, ESTE ȘI VA FI CREATORUL VIULUI UNIVERSAL. Am fost și sunt una din umilele lui creații.

EL, Marele Dumnezeu intervine în finisarea micului nostru destin pentru că acest destin reprezintă sămânța Marii și Micii evoluții. Acest destin reprezintă cerința necesară dăinuirii noastre în oceanul Spiritului Universal. Acest destin umple ochiurile Creației Vii, făcându-l să înainteze un pas și încă un pas.

*

*

*

Sigur greutatea, piedicile existente în viață, nu m--au ocolit. Au fost prezente, uneori dureros de prezente. Uneori luau dimensiuni ce-mi fura aerul de la gură.

În totdeauna în aceste cazuri natura, frumusețea, delicatetea, vigoarea ei, îmi inducea puterea depășirii momentului. A momentului acela ce dădea impresia sufocantă că nu poate fi depășit. Că el însuși, este sfârșitul.

Mă furișam în liniștea camerei, îmi sprijineam capul în mâini și priveam pe fereastră. Priveam afară în minusculea grădină din curtea casei.

Atunci gândurile neputinței se estompau își pierdeau virulența. Erau înlocuite ori de coloritul multicolor al florilor, ori de vișinul ce își resfira îndrăzneț ramurile, alocându-și drepturi patronale.

Singura ființă însă, ce îndrăznea să-și afirme prezența în liniștea camerei, era ceasul.

Tic tac, tic tac, își deșira șiragul secundelor, lăsându-le să cadă pe podeaua timpului.

Tac tic, tac tic, vălureau ele planeitatea liniștii din jur.

Tic tac, tic tac își strecurau melodia ritmică, liniștitoare, ștergând lin, neobservabil cumpăna momentului.

În această ambianță interioară și exterioară îmi găseam forța de a merge mai departe, de a depăși dezamăgirea, deznădejdea. În această ambianță începea sufletul a cerne situația, a concluziona.

Când situația nu-mi permitea incizii radicale, mă retrăgeam tiptil de pe câmpul de luptă. O făceam prudent, în tăcere, imitând pașii racului sau a zodiei în care am văzut pentru prima oară lumina soarelui. Măcinam în gând și suflet, decideam ocult, fără tam-tam.

**S-a terminat răbdarea
Paharul s-a umplut**

**Există-n tot și-n toate
Un punct de netrecut.**

**E peste poate plin
De-amar și de venin.
Turnat-au și cei buni
În neștiința lor
Turnat-au și cei răi
Știind exact ce vor**

**Și dintr-un suflet bun
Curat și iertător
Au plăsmui un altul
Rigid, neiertător.**

**Dar,...pentru-a nu răni
Îmi iau desaga-n spate
Și plec pe un alt drum
Lăsând totul la spate.**

**Ce dacă toate dor
Ce dacă-n plâns mă-nec
Am hotărât acum
Am hotărât și plec.**

**Deschid altă porțiță
Încerc altă cărare
Destinul e cerință**

Speranță și-ncercare.

Așa dispăream din drumurile ce fără voia mea se încurcau ireversibil.

Erau situații în care nu aveam dreptul să intervin cu toate că tare mult aș fi vrut. Cine-i vinovat? Mă întrebam. El? Ea? Ei? Noi? Mai bine tac.

Eu tăceam și inima țesea maramă de foc în jurul capului.

Mașterul intră
În scaldătoarea copilului
Mama, nu mai e părinte
E sânge fierbinte
S-a prins în ritmul lui
Ritmul șacalului.

Maștera joacă
În scaldătoarea copilului
Tatăl, nu mai e părinte
E sânge fierbinte
S-a prins în joc
Hăulind cu foc.

Copilul gol, nedumerit
Ascunde trupul în palmuțe
E-n plus.
E jocul lor.

Jocul părinților.

**Sărman copil neprihănit
Din iubire zămislit
Din iubire păcălit
Din iubire părăsit**

**Cine-i de vină? Cui îi pasă. Va fi
răscumpărat timpul furat? E posibil? Nu.**

**Tic tac, tic tac secundele uitării se aștern pe
ochii minții, pe coardele sufletului. Iar eu,...**

**Îmi iau desaga-n spate
Cătând un drum revers,
Lăsând ca tot și toate,
Să-și facă propriul mers.**

*

*

*

**Intervenții ale Marelui Dumnezeu în
finisarea spiritului existent în mine au mai fost. Și
nu una, mult mai multe. De fiecare dată s-au
manifestat prin vise. În vis am fost atenționată**

sau informată de fapte survenite sau ce urmau a surveni.

Da, Dumnezeu m-a iubit și mă iubește în felul Lui. De ce merit eu această iubire? Nu pot da răspuns.

Ori cum, un alt vis și-a lăsat amprenta pe una din filele destinului meu.

***Mă regăseam în casa primei mele soacre, casă în care am locuit cu Simi, primul soț. mai bine de cinci ani.**

O,...prima mea soacră,...o rază bălaie ruptă din soare. Un spirit viu, surâzător, curat.

Nu mai era la prima tinerețe. Timpul îi rotunjise puțin trupul și îi săpase obrazul neted altă dată, cu riduri ce își scurgeau tristețea spre josul bărbiei.

Dormitorul împăienjenit într-o lumină slabă, scăpată de la un bec sleit, părea sinistru. În mijlocul lui trona o masă. O masă goală.

Când am intrat eu, ea mătura. Mătura încet, trăgând cu migală în făraș, și cea mai mică scamă.

- **Mamă, noaptea te-a găsit pe tine**
- **vrednicia? Am întrebat-o, mirată.**
- **Ce, e după mine! a răspuns, îndreptându-și spatele înțepenit. S-a stins Ioniță.**

- Cum! S-a stins? A murit?

- Da.

Durerea ei și-a întins aripile și asupra sufletului meu. *

A murit Ioniță,.. a murit acel om ce a fost ca un tată pentru mine. Acel om tăcut, ce mergea parcă tot timpul în vârful picioarelor, pentru a nu deranja. Acel om ce prin prezența sa, umplea casa de calm, siguranță, ocrotire, înțelegere, iubire. S-a dus acel om! Da.

Unde s-a dus? Pentru că între viața de aici conștientă, conștientizată de noi și viața de după moarte pe care o sesizăm prin simțuri și dorințe, se găsește o ruptură, o ruptură obscură care răpește omul iubit, fără dreptul de a-l regăsi concret în preajmă.

Această ruptură este de neînțeles pentru mine, de neacceptat. Această ruptură mă revoltă. Îmi doresc ștergerea din calculatorul timpului. Prea mă doare.

Oare de ce Dumnezeu nu-mi dă mai multă putere de înțelegere asupra Lui și a Creației Lui? Aș vrea să știu, să cunosc tot, tot mersul începând cu Alfa și terminând cu Omega.

Hm,...Dumnezeu îmi întinde o mână, iar eu îl vreau întreg. Nu prea fac casă bună cu

modestia. Îmi cunosc locul în ierarhie și totuși,..of Doamne, nu te supăra pe mine.

După Ioniță s-a dus și Simi. Simi, soțul iubitor pe care eu l-am alungat ca pe un gunoi din viața mea.

El,... nu a pășit pe cărarea morții, până când nu mi-a confirmat încă o dată iubirea, locul meu în sufletul lui.

În ultima noapte de viață, a trecut pe la mine. Acasă? Nu, în vis. În casa sufletului.

*** Era iarna. Pășeam cu grijă pe întinderea albă ce se desfășura în zare. Fulgi mari de zăpadă curgeau dintr-un cer cărunț. Se așterneau pe cap, pe față, pe trup. Din când în când sorbeam câte unul, ce fără voia lui rătăcea drumul.**

L-a un moment dat, de unde și cum, un troian alb-albăstrui, mi-a barat mersul. Am urcat doi-trei pași pe el, dar am alunecat. Cât a-i clipi, o mână puternică m-a săltat în picioare. Ochii mi s-au dilatat. În vârful lui stătea Simi. Înalt, suplu, tânăr, viguros.

- **Ajută-mă să urc la tine, l-am rugat.**
- **Nu**
- **Cum nu! Singură nu pot, alunec.**

- Nu. A spus el, privind-mă trist. Și a dispărut. Silueta lui blondă s-a dizolvat în laptele neantului.

M-am trezit. M-am îndreptat iute spre telefon. Aveam nevoie de confirmare. Era prea tânăr. Nu se poate. Visul mă minte. Și....nu vreau. Nu-i adevărat.

Degetele îmi tremurau pe butoanele receptorului. Numerele dansau în fața ochilor. Buzele murmurau mecanic: nu vreau, e prea tânăr.

- Alo, Dorina?
- Da.
- Ce face Simi? Știi ceva de el?
- A,... măi,...iartă-mă, nu te-am sunat. S-a prăpădit.
- Când?
- Aseară.
- Dar,... mai fi sunat azi. Da?
- Nu. Nu te-aș fi sunat.
- De ce? Spune, este normal? Așa se procedează?
- A, nu, nu, m-a întrerupt. Nu te supăra. El avea altă familie, nu, nu.
- Ori cum, ar fi trebuit,..
- Dar ce-ți veni dragă, să mă întrebi de el, după atâta timp ?

- Așa, am răspuns eu supărată.
- Cum așa?
- Simplu, așa mi-a venit mie.
- Da, a murit. Era bolnav săracul,...
- Totuși meritam să-mi spui. O țineam într-una eu. Noi am fost și suntem prietene.
- Suntem. Hai, lasă lucrurile așa cum s-au aranjat.
- Am altă putere?
- Nu. Lasă-mă acum. Ști și tu câtă treabă este.
- Da!
- Vorbim peste câteva zile, dar nu despre el. Nu vreau, mi-e greu.
- Înțeleg. Era fratele tău, sânge din sângele tău.
- Pa. Ne auzim la telefon.
- Pa,...

A închis receptorul. Odată cu el s-a închis și poarta ce mă lega aici, pe acest pământ de Simi. El a plecat. Mie mi-a interzis să-l urmez.

La un moment dat, într-un context al vieții mele mă găseam în Germania – Nurenberg -. Locuiam la fiul meu într-o garsonieră la mansarda unei clădiri, cu arhitectură simplă, dreptunghiulară. Avea aripile acoperișului închegate la un unghi de maxim 45 grade, aripi

pe a căror suprafață apa și zăpada nu aveau șanse de supraviețuire.

Ziua, trenă a unui soare de iarnă, lăsa cu bună știință hlamida nopții să-și preia rondul. Stelele se încropeau puzderie pe înaltul cerului și odată cu ele oboseala de peste zi se integra plăcut în toate fibrele ființei mele. Îmi era somn.

M-am desprins de ochiul ferestrei ce îmi făcea legătura cu acea minune exterioară și m-am băgat în pat. Am adormit instantaneu și, -
* se făcea,.. că,... eram tot la fereastră. Priveam din înaltul meu în josul străzii.

Pe trotuar am văzut alergând spre mine patru ȝigani cu patru câini lupi în lesă. Figurile lor amenințătoare îmi presau pieptul luându-mi răsuflarea.

- Mă omoară, mi-am zis, scurgându-mă spre podea, când,... bătai ușoare în geam m-au făcut să ridic privirea. La fereastră acum, se contura fața zâmbitoare a unui militar.

- Noi suntem aici, îmi inducea el. Noi vă apărăm, spunea glasul lui misterios.

I-am pus pe goană, privi-ți. *

Și m-am trezit brusc.

Cât am dormit? Aveam senzația că în clipa anterioară închisesem ochii. Dar nu. Era dimineață. Soarele îmi dădea binețe.

În timp ce eu și fiul meu sorbeam cafeaua începutului de zi, i-am povestit visul.

- Serios! A răspuns el, ușor contrariat.

Ciudat. Aici a fost unitate militară.

După al 2-lea război mondial, clădirea s-a reamenajat pentru circuit civil.

- Da!.....am răspuns mirată.

- Da. Așa a fost.

E,..de ce acest vis? Ce legătură avea el cu starea mea sufletească? Și de ce mi s-a dezvăluit mie secretul clădirii? De ce?....De ce mi s-a creat siguranță, ocrotire, încredere?

Eram în țară străină? Da. Cerul nu mai era același? Era.

Cert este că pe tot parcursul cât am locuit în habitatul acelei clădiri, am avut o liniște de sine ce nu am mai simțit-o nici o dată. Nici chiar în casa mea.

Liberul arbitru, Of, liberul meu arbitru, a fost combătut drastic de viață. În calea realizării lui, răsăreau piedici, precum ciupercile după ploaie. Când în sfârșit spuneam hop, gata, am reușit, pasul se pierdea în hăul dezamăgirii.

Venea așa, ... de nu știu unde blocajul. Iar atunci când se întâmpla invers, atunci sigur era o minune. O minune pe care unii o numesc întâmplare. Eu o numesc clipa intervenției divine, mâna lui Dumnezeu ridicată asupra-mi; altceva, nu.

Sufletul mi se scurgea prin lacrimi. Nu mai puteam interveni cu nimic. Se repeta în al doilea an. Încăpățânarea fetii mele era de neconceput. Căzuse iar sub bară la examenul de admitere în facultate, cu note mari. Lua trei la matematică și zece la celelalte. Și buf. De mine nu asculta nici cât negru sub unghie

- Înscrie-te mamă la altă disciplină o rugam, apoi faci transfer prin examene de diferență.

Aș, eu vorbeam, eu auzeam. Ea o ținea într-una pe a ei.

- Nu vreau și mai lasă-mă în pace. M-ai cicălit destul.

Dar când este să fie, este. Ca să-mi alung supărarea am luat receptorul din furcă telefonului și am sunat o prietenă, bibliotecară la facultatea unde băiatul meu frecventa cursurile. Îmi plângeam amarul la ea, când dintr-o dată m-a întrerupt.

- **Stai, nu te mai smiorcăi. Locurile l-a Facultatea de Instalații nu s-au completat și se mai fac înscrieri până azi la ora trei.**

- **Cât este ceasul?**
- **Să mă uit, două jumătate.**
- **Nu am timpul fizic nici măcar să scot dosarul de la cealaltă facultate dar să mai ajung unde spui tu.**
- **Bine, închide. Te sun imediat.**

Nici nu am avut timp să răsuflu ca lumea, că telefonul deja tremura sub zbârnâitul soneriei.

- **Alo,...**
- **Da.**
- **Am vorbit l-a secretariat. Mergi cu**

**buletinul ei acolo. Te așteaptă.
Grăbește-te.**

Aveam capul varză. Am zburat. Am completat formularul de înscriere și gata, fata mea era înscrisă la altă facultate.

Cum am dat cu ochii de ea, i-am spus tot ce făcusem.

- **Da! A răspuns ea fără opunere. Foarte frumos, dar știi la ce materii dau diferență? L-a matematică.**

Am făcut ochii mari. În subconștient știam. Conștientul însă a acționat inconștient. Fapta era comisă.

- **Deci?**
- **Deci încerc. Așa ai vrut, așa fac. Cu trigonometria mai mă descurc. Cu algebra, merge puțin. Geometria-i l-a pământ. Când este examenul?**
- **Peste trei zile.**
- **Bravo mamă.**

A încercat ea mititica, s-a străduit chiar. Nunucu, așa îl alinta pe fratele ei, i-a fost alături. Dar matematica nu se învață în trei zile. Ce este pierdut, este bun pierdut. Totuși efortul și seriozitatea pe care o aborda, felul în care încerca să asimileze cât mai mult cu puțință, îmi dădea o oarecare speranță. Dar, a căzut sub bară cu medie ce m-a uimit. Mult mai mare de cât mi-aș fi imaginat.

Eram distrusă. Listele cu admiși, respinși au început să-mi joace în fața ochilor.

M-am retras din fața panoului. Picioarele luau forma arcurilor prea încordate. Cedau, se rupeau, tindeau spre podea.

Sleită, am lipit spatele de primul perete. Devenisem basorelief. Piatră încastrată-n piatră.

Sângele mă părăsise, luând în drumul lui și ultima brumă de speranță.

- **Doamnă, vă simții bine? Răzbătu o voce blândă, până la mine.**

Priveam dar nu vedeam silueta mărunțică a femeii. Am răspuns automat.

- **Fata mea a căzut iar sub bară.**
- **Ce medie are?**
- **8,59**
- **Perfect. Fiți liniștită. Fata are medie bună. Acum am primit telefon de la rectoratul Institutului de Politehnică. Mi s-a comunicat; ca toate dosarele copiilor ce au media peste cinci să fie trimise la ei. Toți concurenții care vor să își continue studiile, au posibilitatea să urmeze în cadrul Institutului Politehnic, cursurile unei facultăți ce nu și-a ocupat toate locurile. Acum mă grăbesc. Mergeți dvs. la secretariat și cereți numărul meu de telefon. Mă sunați mâine până în ora zece. Sunt rectorul acestei facultăți. Vă aud mâine, da?**
- **Da, am răspuns.**

Cum am ajuns acasă, cum a trecut noaptea

dar ce, a fost noapte? A fost zi polară, interminabilă, insuportabilă. Albă, albă, orbitor de albă.

Când zorile s-au strecurat în sfârșit pe fereastră, inima a luat ritmul aripilor de albină în zbor.

M-am ridicat din pat îndreptându-mă săgeată spre telefon.

- **Alo,...mi-am auzit vocea pițigăiată, fir de ață, plutind pe râul vieții.**
- **Da. Am auzit eu un glas ferm. Cu dvs. am vorbit ieri pe holul facultății?**
- **Da.**
- **V-am spus eu să nu vă pierdeți cu firea, ei bine, mergeți cu fata, în aula mare a Institutului Politehnic și înscrieți fata, l-a ce facultate dorește.**
- **Da!...**
- **Da.**

Încăpățânata mea a terminat Facultatea de Marcheting Industrial. Anii au fost luați unul după altul, fără probleme, fără întreruperi.

Blocajul fusese înlăturat. De cine? De ea? Nu. De mine? Nu.

Deci, este aceasta o minune? Este. Cum de s-au legat ițele tocmai așa, când toate fluturau libere, fără căpătâi, în bătaia vântului. Cum?

Dacă m-ar întreba cineva, cum arăta acea femeie mărunțică, nu aș ști să o descriu. Vocea ei însă, a rămas rezonanță de neșters în lanțul destinului meu. Mi-a redat puterea de a respira. În sfârșit, cu greu, cu multă uzură sufletească și psihică am mai urcat o treaptă, spre împlinirea țelului propus.

*

*

*

Deci, cum spuneam, o revoluție înscenată de odraslele oamenilor *dotați* în deplină înțelegere cu spuma * dotaților * globali, revoluție ce și-a luat tributul din sângele oamenilor de rând, a adus și pe meleagurile noastre schimbarea. Schimbarea orânduiri cea crudă și nedreaptă într-o orânduire mai crudă și mai nedreaptă.

Dar părerea mea despre frecușul dintre aceste clase și rezultatul final, am spus-o mai sus.

Nu arunc cu noroi în nimeni Aceasta este moara, aceasta este apa. Făina se separă de țărâță, glutenul se separă de făină și el, este crema. Crema trebuie respectată, indiferent pe ce treaptă ierarhică a societății este inserată: economică, politică, științifică, culturală, etc. Ea unge osiile. Apa captată, îngădită, disciplinată,

e pusă la treabă.

Odată cu schimbarea, pătrunderea unor noi curente, cum ar fi - să fi trendy -, ca să mă exprim în termeni de import, să fiu, adicătelea în top, au ajuns și la noi.

La început au fost treningurile multicolore, personalizate cu blazoanele țărilor din care erau importate. A,... cine nu avea acel trening, o doamne, era depășit, era în afara lumii, era privit cu dispreț. Prostul.

Într-una din zile, pernuța ocrotitoare a viitorului meu, fetița mea dulce - amară uneori, precum cafeaua absolut necesară începutului de zi, mi-a spus răspicat.

- Vreau un trening, mamă. Se găsește la
- magazinul din colț.
- Acum?!
- Da
- L-a salariu, nu am bani acum.
- Și dacă nu-l mai găsesc? Este unul care îmi place. Dacă se vinde?
- Nu am bani, înțelegi!
- Da, așa ești tu, pentru mine nu ai nici odată, bani.
- Îți cumpăr la salariu.
- Nu, eu vreau acum.
- Acum, nu pot.

S-a întristat, aproape i-au dat lacrimile.

Îmi părea rău văzând-o, dar nu aveam altă alternativă. Aceasta era posibilitatea mea financiară.

Peste 15 zile ne-am înființat la magazinul din colț. Ochișorii ei, căutau neliniștiți treningul.

- **A! Uite-l, acesta este. Acesta, galben pai. Are desenat pe piept stema Statelor Unite ale Americii. Îl vezi?**
- **Da, îl văd. Ce-ți place l-a el? Am întrebat-o după ce l-am privit mai bine.**
- **Îmi place și gata.**
- **Bine, probează-l.**

Îi venea perfect. Nu-și încăpea în piele de bucurie. Radia toată. Nici nu l-a mai dezbrăcat.

Toată ziua aceea s-a fudulit în fața fetelor de vârsta ei. Seara când l-a scos de pe ea, l-am spălat și l-am întins pe frânghie, în balcon. Cine ar fi prevăzut întâmplarea. Căci da, a urmat o întâmplare.

În jurul orei 12 noaptea, soțul meu mi-a făcut surpriza să se întoarcă inopinat din delegație.

Primul lucru pe care l-a făcut a fost să meargă în dormitorul copiilor. Dormeau.

I-a mângâiat, le-a urat somn ușor, când deodată l-am auzit strigând.

- **Dă-te mă jos, de acolo. Și s-a repezit furios spre balcon. A deschis ușa, dar nu l-a prins. Ce avea-i pe frânghie? Alerga spre un altul, fluturând ceva deschis la culoare.**

Inima mi s-a făcut cât un purice. Ce mă fac, ce mă fac, ce-i spun fetii? Sub nici o formă nu va accepta situația. Vinovata principală voi fi în mod sigur eu.

- **A furat ceva? te-m întrebat**
- **Da.**
- **Ce?**
- **Treningul fetii.**
- **Lasă,...îi cumperi tu altul.**
- **Da. Dacă mai găsesc altul exact la fel, am răspuns, zâmbind amar.**
- **Ce avea deosebit?**
- **Nimic, din punctul meu de vedere, numai că fata pe acesta îl vroia. L-a dorit atât de mult, încât nici nu știu cum să-i spun mâine dimineață.**
- **Lasă în grija mea, mă descurc eu. Ai ceva de mâncare?**
- **Da.**
- **Cât mă dezbrac, pune-mi și mie să mănânc.**
- **Bine.**

A doua zi o întreagă avalanșă de vorbe s-au prăvălit peste capul meu. Dintr-o dată devenisem oaia neagră din viața ei. Eram surprinsă, uimită, de virulența acuzelor. Eram eu sau nu eram eu, cea căruia se adresa? Și totuși, eu eram aceea.

- **Tu ești vinovată. Mi l-ai cumpărat cu părere de rău. Ești rea. Știu, nu mă iubești. Așa îmi faci întotdeauna.**
- **N....**
- **Taci, știi eu. Ce, crezi că sunt proastă? Bucură-te. Acum poți să te bucuri. Nu-l mai am. Ți-a făcut Dumnezeu pe plac. Și a început să plângă.**

Doamne, cum îmi frângea inima. Lacrimile îi curgeau șiroaie pe obraji. Toată, toată ființa îi zvâcnea de parcă venise sfârșitul lumii. Credeam că mor, văzând-o. Nu mai puteam suporta.

- **Taci, oprește-te. Hai să cumpărăm altul.**
- **Nu mai vreau.**
- **Te rog, hai.**
- **Nu înțelegi, nu mai vreau. Altul, nu mai vreau.**

Zilele se scurgeau una după alta. Cristina, părea a fi uitat de trening. Și totuși, sufletelul ei, nu uitase. Prea mult și-l dorise.

Într-una din diminețile următoare, mă trezesc cu ea cuibărimdu-se lângă mine, în pat.

- **Ei! Ce-i cu tine?**
- **Mamă, am avut un vis ciudat.**
- **Te-a speriat?**
- **Nu. A fost,cum să-ți spun,...a venit o femeie la mine. S-a oprit la marginea patului, m-a privit blând, apoi m-a întrebat.* Știi să-mi răspunzi ce zi este astăzi? Dacă da, îți îndeplinesc o dorință. * Știu. I-am răspuns pe nerăsuflăte. Luni *. Am greșit? M-a privit lung, apoi a dispărut. Ei, ce zici?**
- **Știu eu,.. ce să-ți spun. Tu ai știut răspunsul. Senzația de ocrotire lăsată în urma ei, e un semn bun. Astăzi este luni. Vedem ce se întâmplă pe parcurs**
- **Eu,.. aș vrea treningul înapoi, mamă.**

Zilele s-au scurs, închegând aproape o săptămână. Nici un incident mai deosebit nu a avut loc. O singură zi mai rămăsese; duminică. Dacă nici în această zi,.....

C-am în jurul orei zece seara, soneria se zbătea sub apăsarea unei mâini puternice, hotărâte. Deschid ușa. Sub lumina lăptoasă a becului de pe casa scării, în fața mea, se prelungea silueta unui bărbat. Am ridicat capul pentru a-l contura. Bine clădit, cu o expresie serioasă pe față, m-a întrebat:

- **Familia Tamaș?**
- **Da.**
- **Vi s-a furat ceva de curând?**
- **Da! Am răspuns. Treningul fetii. Abia îl cumpărasem.**
- **Sunt de la poliție. Ce culoare avea?**
- **Galben pai.**
- **Acesta?**
- **Da!**

Nu-mi venea să cred. Era treningul, treningul acela unic, cel de ne înlocuit.

- **Pot intra?**
- **Bine înțeles.**

În timp ce intra, a tras ușor din spatele lui o mogâldeță, c-am de nouă ani, pe care a împins-o în hol.

- **Acesta este hoțul. Veniți mâine dimineață la poliție și depuneți**

plângere.

- **Să depun plângere! A,.. nu, nu depun. Sunt mulțumită pentru reîntoarcerea acestui trening. Prea mult l-a jelit fata mea. Sper ca acest băiețel să-și găsească altă meserie. Nu, nu fac plângere.**
- **Cum doriți. Noi ne-am făcut datoria.**
- **Vă mulțumesc din suflet.**

Minunea s-a împlinit. Femeia din vis s-a ținut de cuvânt. Bucuria fetii, a fost enormă, totuși nu l-a mai îmbrăcat nici o dată. A rămas mic de ea și l-am dat de pomană.

Visele, da,...visele, sunt îngeri păzitori ce îndreaptă, repară pașii vieții, ducând spre realizarea întregului venit. Visele, aripi ce m-au purtat pe mine, pe fata mea, pe băiat, în misterul inteligibil al spiritului, ce ne-au rupt pentru o fracțiune de clipă de materie, arătându-ne o existență imaterială ce se consumă în interiorul nostru, în exteriorul nostru, braț la braț, într-o deplină simbioză. Vise ce au tras pentru o secundă bariera prezentului, arătându-ne că nu totul se rezumă doar la ce vedem, ce pipăim ci există în noi și pentru fiecare din noi, o temelie, un început, o experiență, un timp acumulat în ascendent, un timp prezent, timp de acumulare și

**un timp descendent, viitorul. Și de l-a el?
Brâncuși - Coloana infinitului - .**

*

*

*

Bătrânețea îți dă gânduri năstrușnice. * Dă doamne mintea românului cea de pe urmă *. Nici o dată nu am dorit să bravez. Nici o dată nu am dorit să fiu sub lumina reflectoarelor. Acum parcă îmi pare rău. Sunt ștearsă, sunt o umbră, sunt un nimic. Nimic nu va străluci în urma pieirii mele.

Privesc cum se înșiruie zilele una după alta și-mi par mult mai scurte de cât cele ale tinereții. Prea repede se duc. Acum e dimineață, acum e seară. Parcă le mănâncă vârcolacii. Timpul e scurs. Da, timpul s-a scurs pentru mine. Mă apropiu cu pași repezi spre capătul aței, fără strălucirea omului ce se lasă pe sine, simbol pentru cei ce vin. Imaginea acestui gând venit așa pe nepusă masă, mă sâcăie, mă agasează. Saltă, tresaltă în ochii minții, zâmbind ironic, batjocoritor. Ai fost și ai rămas un nimeni, ai fost și ai rămas un nimeni, iar eu parcă nu aș mai vrea să mor. Mai vreau timp. Mai am nevoie de timp, țip în sinea mea. Dar,....

Mă duc....și-mi pare rău
Mă duc în nemurire
Mă integrez în hău
Mă integrez în fire.

Nu știu unde mi-e locul
Mare-i Dumnezeuirea
Acesta este jocul
Aceasta e menirea.

M-am învățat aici
Sub cer urzit în perle
Sub vraja unduioasă
A trilului de mierle.

Sub tunetul din nor
Ce-mi fulgeră simțirea
Sub unde ce mă dor
Și nasc în trup iubirea.
Și n-aș mai vrea să mor
Țesute-s ițe multe
Din lacrimă, din dor
Dar,....nu e după vrute

Plecă El și Isus
Plecă și Eminescu
Părinții mei sânt sus
Dar eu,....o cutărescu.

Cine am fost? Un nume pe un certificat de naștere. Nu m-am remarcat cu nimic. Chiar dacă am avut ceva de spus, de strigat, nu am avut curajul să ies în față. Nu am fluturat în văzul lumii stindardul ideilor, simțămintelor sau faptelor. De ce? Aveam teamă de efecte. Efectele ce le pot produce această fluturare. Teamă că vorba, fapta pot dăuna mie sau celor dragi mie.

Și totuși am făcut-o odată. Dar, numai o dată și m-am ars.

Tinerețea, e taurul furios ce intră în ring, umilit de sulilele înfipite de om, în spinarea lui, în grumazul încă ne înjugat.

Am avut curajul nebunesc, să aduc la cunoștință unui for înalt, anumite nereguli, printr-o scrisoare semnată și contrasemnată de mai multe persoane. Rezultatul?

- **De ce nu a-i venit la mine în audiență, singură? Era nemulțumirea ta,.. .nu!**
- **Da.**
- **Păi!... Acum, ce pot să fac?**
- **!?**
- **Vezi, nici tu nu ști răspunsul. Nu mai depinde de mine, chiar de aș vrea.**

**Am ieșit îndreptându-mă încă confuză,
către biroul meu.**

**Pe moment nu am realizat înțelesul
vorbelor dar după,....**

**Pe culoare se auzeau șoapte ce îți îngheța
șira spinării.**

- **Se face reorganizare, a-i auzit?**
- **Nu**
- **Da,...se reduce personalul. Cine știe pe unde ajungem. Tu ai pe cineva?**
- **Pe cine? Pe mine,.. și atât.**
- **Păcat.**
- **De ce?**
- **Așa.**
- **Știi ceva? Sunt pe listă?**
- **Nu. De unde să știu.**

Cu frica în sân am intrat în birou. Nu după mult timp, șeful se ridică de pe scaun și într-o liniște de nici musca nu se auzea, recită calm, cu voce tare:

- **Nimeni nu pleacă. La ora 10 vom merge cu toții, l-a Cabinetul Ministrului.**

Am făcut pe loc aritmie. Sângele s-a postat fără rușine pe obraji, pe frunte, pe nas. În jurul gâtului, aveam salbă de purpură.

La ora 10, tăcuți, posomorâți, ne-am prezentat la ordin.

O anticameră largă, cu scaune din stejar, tapisate în vișiniu, ne-a primit oarecum binevoitoare. Lângă o ușă înaltă, l-a fel de vișinie se decupa un birou minuscul.

- **Luați loc, ne-a invitat o domnișoară frumușică, ce se găsea în spatele lui. Când vă auziți numele, intrați în Cabinet.**
- **Alecu Nicolae.**
- **Da.**
- **Avrigeanu Elena.**
- **Da.**
- **Popovici Alexandra.**
- **Da.**

Intrau umili, încovoiați, ieșeau l-a fel. Îi priveam cu ochi mirați, ne mai întâlbindu-mă până atunci cu o asemenea situație. Îi judecam aspru, surâzând ironic în mintea mea. Acum, nu aş mai face-o. Experiențele vieții m-au domolit bine.

- **Tamaș Ancuța.**
- **Da.**

Am intrat. În fața mea se desfășura o masă dreptunghiulară lungă, lungă, de abia o cuprindeai cu privirea. În spatele ei se distinge silueta unui bărbat c-am la 40 – 45 ani, nefiresc de înalt având în vedere distanța la care se afla. Avea părul ondulat, ușor grizonant la tâmple. Ochii, de culoarea lignitului.

- **Luați loc pe scaun, m-a invitat el abordând o voce calmă, hotărâtă.**
- **Mulțumesc.**
- **Dvs. sunteți repartizată la Institutul Metalurgic din București pe un post de desenatoare.**
- **Poftim! M-am auzit ripostând, surâzând strâmb.**
- **Nu a-ți auzit! A răspuns el mirat.**
- **Da, am auzit.**
- **Și?...**
- **Dumneavoastră știți dacă eu sânt în stare să trag o linie dreaptă?**
- **Cum!**
- **Eu nu sunt desenatoare. Nu am pregătire și nici talent în acest domeniu.**
- **Dar,...așa a-ți fost prezentată, a răspuns el, vizibil descumpănit.**
- **De cine?**
- **De șefii dvs.**

- **Nu merg la nici un Institut și nici nu fac pe desenatoarea. Dvs. mă dați afară din serviciu pe căi ocolite. Nu mă duc.**

Încordarea acumulată de zile și ore s-a revărsat, inundându-mi fața cu lacrimi. Descurajarea indusă, pusese stăpânire pe mine. În fața lui mă consideram un gândac. Cine eram eu și cine era el? Gânduri, filamente incandescente mișunau puzderie prin capul meu. Amploarea diferenței de funcții mă copleșea. Gata, ușile-s blocate, se conturau gândurile în concluzii.

S-a ridicat de pe scaun, a venit la mine, probabil cuprins de milă, mi-a cuprins fața în palme, ștergându-mi cu delicatețe abundența lacrimilor.

- **Liniștește-te. Stai cuminte aici pe fotoliu, până termin cu ceilalți.**

Să intre altcineva, l-am auzit adresându-se secretarei.

- **Dvs. mergeți l-a Baza noastră de Aprovizionare și Desfacere Iași.**
- **Mulțumesc tovarășe Ministru.**
- **Dvs. mergeți l-a Baza de Aprovizionare și Desfacere Arad.**

- **Mulțumesc tovarășe Ministru.**
- **Dvs. sunteți repartizat pe o perioadă nelimitată, l-a Combinatul Siderurgic Galați.**
- **Mulțumesc tovarășe Ministru.**

Și ieșeau toți fără să zică nici – pâs -. Le era bine, le era rău, înghițeau tot așa cum li se așternea pe masa. Într-adevăr erau oameni maturi cu ghiocei la tâmpile, știau ce fac și cum fac.

Când s-a terminat lista, s-a îndreptat cu jovialitate către mine. Citeam în ochii lui îngăduință și chiar respect. Îl uimise cumva curajul meu? Îl scosese din rutină? Sau îl amuza avântul tinereții? Cert este, că într-un fel am câștigat,.... doar pe moment. Mai târziu, totul a luat-o l-a vale.

- **Mergi în birou. Te voi chema mâine, după ce mă consult cu Directorii de Centrale.**

A doua zi eram salariata Centralei în subordine, în aceeași meserie.

Și de aici declinul. Îndrăzneala, mi-a schimbat lin, neobservabil din afară, tot cursul vieții pe plan social. Am pornit din vârful muntelui și ușor, ușor, coborând nișă cu nișă, am ajuns la poalele lui. Bine înțeles adunând în spinare toate dezavantajele faptei.

Mi-am jurat în sinea mea: aceasta a fost, alta nu v-a mai fi. Hm, nici nu a fost nevoie. Coborâșul fusese trasat.

Ori cum, de atunci, nu m-am mai băgat în interesele mulțimii, chiar dacă era și interesul meu în joc. M-am ferit cât am putut. De altfel, mulțimea este contagioasă și te auzi vorbind, acționând ca ea, cu ea, aproape inconștient. Te înglobează, te amestecă, te mestecă, apoi te scuipă. Nu, nu, nu. Eu voi avea copii de crescut, de pregătit pentru viață. Îi vreau liberi de ori ce tară. Iubirea pentru ei, va fi prea mare pentru a le sacrifica viitorul. Nu merită nimic în lumea aceasta să le pun viața în balanță.

Luat, cernut, cursul vieții mele pe toate planurile; social, material, familial, sentimental, s-a derulat de sus spre jos, de la mare, la mic. Am luat-o din înaltul cerului, frumos, fantastic, sublim și am coborât din jos, în mai jos, până am coborât pe pământ. Au, mă doare capul și l-am ridicat spre cer.

*

*

*

Copiii,... îngerii vieții mele. Ce prietenă din trecut ar recunoaște acum în mine, fosta

adolescentă, fosta copilă, fosta femeie, până la urmă ? Nici una. Iubeam mai mult un animal de cât un copil. Un câine, o pisică, avea mai multă importanță în fața mea.

Venirea lor pe lume m-a schimbat total. Prezenta, nu o mai recunoștea pe cealaltă. Eu am fost așa ? Minciună. Eu am zis așa ? Nu a-i auzit bine. Răspunsurile acestea le dădeam rapid, ușor încruntată, când una dintre prietene, făcea haz pe seama mea.

I-am crescut cu mult drag, cu multă atenție, cu multă prevedere, cu mult calm, cu multă severitate.

Prevederea s-a manifestat în mod excesiv. Știam, nu era bine. Tot ce este în plus, strică. Deriva însă, din prea multă iubire.

Păreau a fi liberi dar nu erau. Părea că pot acționa după cum vor, dar nu puteau.

Eram tot timpul cu ochii pe ei, pe expresia obrazului, pe gesturile mâinilor pe întreaga lor manifestare fizică, psihică și sentimentală. Le îndreptam pașii pe drumuri drepte. Le îndreptam gândirea spre fapte bune. Le îndreptam sufletul spre iubire pentru Dumnezeu, pentru ei și semenii lor. Le explicam sensul fiecărei fapte bune sau mai puțin bune.

Altuia nu face, ce ție nu-ți place, le spuneam. Și nu acționam arbitrar sau prin forță.

Evitam negația *Nu*. -Nu face, nu drege -.

De multe ori, în dorința de a-i proteja clipă de clipă, îmi spuneam în gând: of, îmi vine să vă bag înapoi în burtă. Nebună de legat eram, nu alta.

Perioada cea mai grea, a fost adolescența. Greu i-am ținut în frâu. Nici o tabără nu ceda. Trecutul, adică eu, cea *depășită, învechită*, față în față cu prezentul în plină evoluție, adică ei *deștepți, orgolioși, puternici*, scotea scânteii la fiecare atingere. Trebuia să am un calm de nesimțită pentru a nu pune bătaia în funcțiune. Eu am avut acest calm de nesimțită și mă mândresc cu el.

Cum am reușit? În momentele furioase, ceva mi se punea așa,.. ca un nod pe creier. Ceva mă oprea brusc din acțiune. Mă încruntam în mine și spuneam: calm, calm Ancuța, nici tu nu a-i fost mai brează l-a vremea ta. Potolește-te. Apoi,... ca din senin, în clipa următoare se derula pe retina ochilor, filmul adolescenței mele, viu, colorat. Se proiecta pe ecranul minții ireal de real. Amplificat și plin de reproșuri îndrepta degetul spre mine.

Hei, potolește-te. Și tu ai spus vorbe rele, injurioase, dureroase chiar. Cheamă-ți amintirile și nu mai face pe dura. Vorbe aruncate l-a nervi, vorbe scăpate de sub controlul bunei cuviințe, a-l

iubirii și a-l respectului de mamă. Azi, ți-a venit rândul. Deci,...oprește-te. Amintește-ți de ochii surprinși ai mamei tale la auzul lor. Amintește-ți de calmul ei. Nu te lăsa pradă nervilor. Ea a știut să tacă când a trebuit, a știut să acționeze când a trebuit. Datorită ei, a felului ei de a fi, nu a-i luato pe drumuri rele. Deci ai răbdare, sunt copii tăi.

Acele momente stopau acțiunea. Erau ploieri reci căzute brusc peste nervii ce viermuiau în sângele supraîncălzit.

În acele momente înțelegeam comportamentul mamei, dur, rece, netranșant. Loc de contrazicere cu ea, nu era. Duritatea ochilor, a vorbelor, ascundeau iubirea adevărată, grija de necontestat ce o purta pentru viitorul meu.

Păcat, atunci, nu o înțelegeam. Vorbele necontrolate s-au aruncat, s-au înfipt în subconștient. Timpul le-a re plămădit din injurii în păcate.

Iartă-mă mamă. Iartă-mă că nu am știut ce fac. Acum îți cer iertare. Este târziu, dar iartă-mă.

Am ridicat vocea la tine
Cu vorbe de ocară te-am hulit
Și diavolii din mine
Obrazul ți-au pălit

Am revărsat furia
Și neputința clipei
Am renegat și cerul
Și rădăcina stirpei.

Ți-am umilit iubirea
Și sufletul de mamă
Tu m-ai privit tăcută
Ne luându-mă în seamă.

Acum, când rodul frunții
Tâmpla mi-ancărunțit
Când diamantul sorții
Vâltoarea-a potolit,...

Acum regret,...căci fapta
În timp s-a transformat
Din vina tinereții
În pată, în păcat.
Regret,...și-ți cer iertare
Dezleagă-mi acest nod
Dă-mi binecuvântare
Nu mă lăsa în glod.

Din clipa în care am născut copii, mama a
căpătat o nouă aură pentru mine. A fost icoana ce
mi-a călăuzit pașii vieții. A fost exemplul viu ce

mă scotea mereu din țe încurcate . A netezit
cărarea vieții mele și a copiilor mei. Nimic nu am
uitat din tot ce am văzut din tot ce mi-a spus, din
tot ce a făcut. A fost liantul dintre mine și copii, a
fost ajutorul în clipe de restriște, în clipele în care
îmi părea că nu voi face față momentului.

În concluzie, s-a dus o luptă aprigă între
copii și mine. Eram doi l-a doi. Eu, mama și ei.

Nu era ușor să ții doi mânji năvălași, gata
să plonjeze în apele învolburate ale vieții. Îți
trebuia blândețe, calm, capacitate de înțelegere
și iubire, iubire cât carul de pe cer.

Până la urmă am învins. Personalitatea lor
s-a modelat curat, fără rezidurile anturajului
negativ.

Am obținut ceva? Da. Două flori gingașe,
două spirite curate. Am obținut o bătrânețe
scăldată în iubire, înțelegere, ajutor. Am obținut
mulțumirea. Efortul meu a dat roade.

Acum și aici pot rememora trăirile bune și
rele fără regret. S-au scrijelat pe tăblița vieții, iar
prea plinul lor își revendică dreptul de a se
revărsa în aceste rânduri. Nu le cunosc efectul
asupra altora dar asupra mea, of Doamne, mă
eliberează, mă destinde.

Cine mă trădează și nu ține pasul cu mine
acum,... este trupul. S-a c-am uzat. Iar eu, nu-l
iert. Trag cu dinții de el. Vreau să profit de

lumina anilor fără griji, vreau să trăiesc și pentru mine. Acum vreau să trăiesc pentru mine. Oare am să pot? Ori cum, nu mă las. Îl îmbărbătez, îl cert, mă auto cert de fapt.

**M-ai trădat
Și nici măcar nu-ți pasă
Leneș te scurgi spre lutul
Ce te îmbie acasă.**

**Senil și flasc
Dezintegrezi idea
Și fără pic de luptă
Eliberezi scânteia.**

**Oprește-te, neghiob bătrân
Din lina lunecare.
Adună-te-n cuvinte
Fi mai bărbat, fi tare.
Rezoarbe energia
Din ridurile frunții
Cu roua-nțelepciunii
Sări greutatea punții.**

**Îndreaptă-te, fi falnic
Nu te lăsa pe vine
E vremea-ncrâncenării
Și-a binelui de sine.**

**Leapădă zgura fadă
Ce ți-a sbicit destinul
Îndreaptă-te, fi mândru
Nu-ți înlesni declinul.**

**Mai ai viață-nainte
Profită, fi cu minte
E clipa lămuririi
Și-avățului de minte.**

**Și am reușit. Gându-mi se fălea lunecînd țațoș
prin labirintul izbînzii. Gata, spunea el, cine mai
este ca mine? Am învins. Sunt sănătoasă, sunt
puternică, am energie. Acum profitul este al meu.
Profitul ? Da.**

**Hm,... când e să fie, este când cu gândul nu
gândești.**

**Un pas mi-a trebuit, nu mai mult și am
căzut. Da, pur și simplu am căzut. De la înălțime?
Nu prea mare. Dar, m-am sfărâmat. Cel puțin
așa simțeam.**

**Durerea fizică îmi taia respirația. Sufletul
se speriasse. Gânduri triste mă năpădeau. Energia
dispăruse. Eram moale, moale.**

**Ochii mijeau a disperare. Of, disperare,
disperare, vierme nesăbuit, de-ai fi om, te-aș
prinde și ți-aș rupe capul, înțelegi ?**

**Ideia timpului venit își etala fără
menajamente tabloul neființei terestre. Lacrima
regretului tremura în colțul cochilor.**

**În adâncul sufletului mai speram într-o
minune. Speram la o nouă șansă. Speram ca
Dumnezeu să-mi prelungească firul timpului
existent. Speram să-mi permită mai multă
clarviziune asupra tainelor LUI. Speram la o
glorificare a timpului rămas. Dar,...**

**Plec în curând
Hramul e spre zenit
Clepsidra își golește
Nisipu-n infinit.**

**Tristețea mă afundă
Mă-ntreb ce-am fost
Ce sânt,....
Ce-i omul în esența
Trăirii pe pământ.
Ce-i omul ? Este :**

**Lumină și-ntuneric
Lumină caldă, vie
Întuneric dens, greoi
Dar roditor
Lăcaș ce germinează
Lumina-n viitor.**

**E mîndrul pom al vieții
Rodind neconținut.
Lumină în lumină
În viul infinit.**

**El e Sisiful lumii
Pe al Golgotei drum
E podul ce-ntregește
Vecia cu acum.**

**Treci podul spre lumină
Treci demn pe acest pod.
E sita-nțelepciunii
De nu, rămâi în glod.**

**Treci podul încercării
Scrâșnind din dinți,
Dar treci.
Și în lumina vie
Vei străluci în veci.**

**E,.. sfârșitul nu vine atunci când este omul
în cumpănă, când crede că își simte sfârșitul.
Sfârșitul este predestinat de Dumnezeu. Oamenii
în micimea lor nu l-au depistat încă. Poți să știi
însă ? Cu omul nu te pui. E curios foc. Ori cum
eu am trecut hopul. Sunt încă aici.**

*

*

*

Zic, nu dau cu barda, mintea mea nu poate concepe existența cuvântului * sfârșit*. După mine, el nu are ce căuta în vocabular. Am terminat o lucrare, am terminat o piesă, am terminat orele de program, etc. și etc. Cu el sunt de acord, pentru că el solicită o continuare, o întrebare. Am terminat, am terminat, dar ce urmează să fac? Cum acționez ? Am nevoie de un plan? Ce aş vrea să realizez?

Verbul a termina, terminare acceptă imediat după el o virgulă, un punct nedefinit sau cuvântul de legătură - dar - sinonim cu speranță, viitor, existență, simbol al mișcării infinite.

Printre altele, acest cuvânt magic, animă curiozitatea, elucidează fenomene bizare, inexplicabile, misterioase. Acest – dar – creează cercetători și cercetare.

Păcat însă. Se nasc puțini, foarte puțini oameni cu o inteligență superioară pe acest glob, care prin iluminări, ulterior dovedite practic, elimină minuni aparent indescifrabile.

Oare ei prin curiozitatea, tenacitatea crezului lor, ne îndreaptă cumva spre

Dumnezeire? Ne conduc spre știința Marelui Dumnezeu? Sau Dumnezeu din iubire pentru noi, ne ademenește azi cu o bomboană, mâine cu o bomboană apropiindu-ne în mod voit de realitatea Lui?

Oamenii de știință însă, încercând să dovedească practic nașterea Cosmosului Material, cu voci abia șoptite, șovăielnice, emit ideea inexistenței Marelui Dumnezeu.

Aici, după umila mea părere greșesc. Nici un Big Bang nu ar fi existat, nu s-ar fi produs, fără impulsul unei energii aplicate din interior asupra materiei dense. Acea energie în mod sigur era de ordin și compoziție subtilă, spirituală, inteligentă, divină. Acumulase în memoria ei toată zvârcolirea, toate prefacerile materiei brute clasificându-le în Legi. Apoi cu o putere de expansiune superioară, sparge învelișul acestui colos barbar, împrăștiindu-l în milioane de bucățele, astfel auto născându-se ca DUMNEZEUL Cosmosului Spiritual și stăpân al Cosmosului Material.

Deci, DUMNEZEU a existat, există și va exista în veci de veci. Noi suntem copii Cosmosului Spiritual și ne ducem viața în Cosmosul Material, îndeplinind rolul nostru în evoluție.

Ne-am născut mai târziu și nu vom reuși nici o dată să recuperăm din nici un punct de vedere experiența ancestrală. Dar, merită și trebuie să desfacem foile din plăcintă, să le numărăm, să le analizăm, altfel minuscula noastră viață, ar fi fără rost.

În ziua de azi se vorbește de marea realizarea oamenilor de știință și anume, transferul ființei umane prin dezintegrarea lui și reintegrarea pe altă planetă, ce ar oferi condiții de supraviețuire speciei umane. Frumos din partea noastră. Ne-am distrus habitatul și acum umblăm după altul. Ori cum ce-a fost, ce este, nu depinde de mine, părerea mea insignifiantă o pot spune totuși.

Nici un transfer nu v-a exista, dacă nu se va porni spre o cercetare a inteligenței, a informației primordiale, a Dumnezeuului în esență. Și poate omul - omul nu este fructul evoluției maimuță-om ci este creația Marelui Dumnezeu, necesită la un anumit timp, într-un anumit loc, cu un anumit scop. Când timpul omului prezent va fi scurs, când o altă determinare a evoluției se va ivi, Dumnezeuul v-a aduna tot și v-a crea un - alt om – apt pentru noul timp.

Omul nu v-a reveni pe pământ nici o dată sub formă de pisică, câine sau ori ce alt animal sau plantă. El este creația unică a Marelui

Dumnezeu și așa va rămâne.

Deci credința în Marele Dumnezeu semnifică –viață, evoluție, iubire curată, sinceră. Să-l iubim, pentru că EL este Viitor. EL este Veșnic.

Sunt martoră acum la propagarea prin cărți, prin discursuri a unor idei ce susțin înfăptuirea unor dorințe, prin repetarea lor. Se repetă spre exemplu, formula îmbogățirii materiale sau mai știu eu ce altă formulă, de 3-5 ori pe zi sau chiar mai mult și.... minune, omul ajunge bogat. Pentru aceasta se folosesc de știință de istorie de puterea gândului sau de ori ce altceva.

La scară foarte mică au ceva dreptate, dar numai pentru oamenii dotați sau instruiți. Pentru cei mulți, obișnuiții sorții, propagă boală.

Este un sport al minții care dacă nu se practică sub dar Dumnezeiesc sau control specializat, doar pe o perioadă scurtă de timp și numai în scop vindictiv, duce mai devreme sau mai târziu l-a boli psihice.

Acești scriitori sau vorbitori de la tribune, propagă îndobitocirea omului, propagă lipsa de acțiune, de mișcare, propagă stoparea gândirii evolutive.

În fapt este un mod de manipulare în rândurile oamenilor sinceri, creduli. O altă metodă de exterminare.

Până la urmă, avantajul cui este? Se știe. Oare acești scriitori sunt scriitori? Sunt oameni de cultură? Sau sunt scriitori politicieni, minți machiavelice în slujba răului.

Remediul este apariția adevăratului scriitor, scriitorul care să protejeze omul de rezidiuri, care să-l îndrume, să-i insuflă puterea de a trăi prin el prin acțiunile lui, prin gândirea lui, prin consumul de energie în favoarea familiei și semenilor lui.

E păcat să distrugi omul. Bun, rău, așa cum e, este creație sfântă.

Ce se va alege de acești oameni, pe termen scurt sau lung?

Din punct de vedere psihic, vor deveni legume umane.

Psihicul lor se va atrofia prin nefuncționare. Vor repeta involuntar formulele inserate repetitiv în creier.

Începutul va fi neobservabil, ocult, ca un zumzet de albine. Apoi, un șoptit de buze. Iar în final, vorbe bine conturate vor țâșni prin viu grai. Se vor trezi vorbind singuri fără putere de autocontrol. Atenție, mare atenție. Cu psihicul nu te joci. Trebuie să fi foarte prevăzător.

Personalitatea, personalitățile sunt destul de rare. Ele nu pot fi contaminate.

Eu spre exemplu am gândit, am acționat mai

întotdeauna în vederea scopului dorit, propus. Se închideau ușile, foarte bine, intram pe fereastră. În ultimă instanță forțam. Dar dacă nu și nu, urma retragerea. Prevedeam, presimțeam definitivarea scopului ca pe un rău în devenire. Îmi spuneam – nu merge – probabil mă ferește Dumnezeu de ceva.

În final trebuie să acceptăm și înfrângerile cu titlu de realizări, trebuie să punem virgulă și să mergem mai departe în finalizarea altui scop, cu alte metode, pe alte căi. De preferință curate.
